

บทนำ

ผู้หญิงคนนั้น คนที่กำลังยืนเลือกซื้อของเล่นเด็กด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจนักหนา ผู้หญิงที่เป็นเจ้าของความสูงราวๆ หนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร ใบหน้ารูปไข่ ริมฝีปากอímชมพูอย่างธรรมชาติ จมูกโด่งรี้น ดวงตากลมโต ภายใต้แพขนตาองอน ผมยาวสลวยสีดำขลับ หน้าตาน่ารักผิวขาวผ่องไปทั้งตัว ช่างคุ่นตาเสียจน เควิน แทนไท กีวาร์ช ชายหนุ่มเลือดผสมไทย อเมริกัน และฝรั่งเศส หนุ่มหล่อในฝันของสาวๆ ค่อนประเทศ เพราะนอกจากฐานะจะร่ำรวย เป็นนักธุรกิจอนาคตไกลแล้วนั้น เขายังมีใบหน้าคมคายได้รูป หล่อเหลาสะดุดตา คิ้วเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน และดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเปี่ยมเสน่ห์ แววดตาเรียบขริมต้องหยุดมอง

พรารานารา สิริมาลิน เธอั่นเอง เขาจำเธอได้ หากเธอเป็นเพียงแคเด็กกำพร้าที่ถูกคุณอาเพื่อนบ้านของตาหนูธรรม คุณตาของเธอรับมาอุปการะเป็นบุตรบุญธรรม มันก็คงไม่มีอะไรน่าจดจำนักหรอก แต่เพราะเธอเป็นถึงหญิงสาวใจกล้าที่กล้าวางยาเขาแล้วเธอก็ได้ตัวเขาสมใจ เขาถึงจำเธอได้ไม่มีวันลืม ซึ่งมันก็ถูกปิดเป็นความลับมาตลอดระยะเวลาเกือบสี่ปี

ที่ผ่านมา ก็แน่ละ ใครมันจะอยากให้คนอื่นรู้เรื่องน่าอายแบบนี้

เลือนหุ่มที่เคยล่าเหยื่อสาว ๆ มาหนักต่อนัก กลับถูกเหยื่อล่าเสียเอง
รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น

“นายครับ กำลังต้องการอะไรหรือเปล่าครับ ให้พวกผมจัดการให้ได้นะครับ” ใครคนหนึ่งในหุ่มบอดี้การ์ดนับสิบเอ่ยอาสาหน้าเสียวประจบ หากแต่เควินกลับตอบกลับเสียวเรียบ

“รออยู่ตรงนั้นะ ฉันเจอคนรู้จัก จะเข้าไปทักเสียหน่อย”

เควินตัดสินใจพาร่างที่มีความสูงถึงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรของตนก้าวตรงเข้าไปหาหญิงสาวตัวแสบ ไม่ได้แค่คิดจะทักทายหรือทักทายเธอขึ้นมาแต่เพียงอีกสักครั้งต่างหาก เพราะสี่ปีที่ผ่านมามันบ้ามากที่เขาไม่เคยลืมบรัคของเธอ ยังนึกถึงมันอยู่ทุกลมหายใจ ไม่รู้จิตใจอะไรนักหนา ก็แค่เด็กไร้เดียงสา อ่อนด้อยประสบการณ์บนเตียงทุกอย่าง มีแต่ความบริสุทธิ์เท่านั้น ทว่าเมื่อเหลืออีกเพียงนิดเดียวเขาก็จะถึงตัวเธอ กลับมีเหตุให้ต้องหยุดชะงัก เด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่งวิ่งตบตบผ่านหน้าเขาไปพลางส่งเสียงดังลั่น

“คุณแม่ขา คุณแม่ขา”

เควินขมวดคิ้วกับภาพที่ยายหนูเจ้าของผมและนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนผิวขาวจัด ขาวเหมือนมีเชื้อสายคนตะวันตกมากกว่าจะเป็นเอเชียแท้ โผเข้าหาพรวนาราจนฝ่ายนั้นตัวเซ และแปลกมากที่รอยยิ้มของเด็กคนนี้ทำให้เขานึกถึงรอยยิ้มของแม่ เขาคุ่นเคยอย่างน่าประหลาด แล้วหนูน้อยก็กอดหอมออดอ้อนเธอเหมือนลูกแมวตัวน้อยๆ เด็กนั้นเรียกเธอว่าคุณแม่ขา หมายความว่าเธอเป็นแม่คนแล้วนั้นหรือ

‘บ้าจริง!’

เควินฝันสลายอย่างน่าโมโห อยากเหวี่ยงสองแม่ลูกตรงหน้าไปให้พ้นสายตาเพื่อระบายความหงุดหงิดเหลือเกิน แต่ว่าเด็กเป็นลูกใครกัน ทำไมเขาไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อน ใครกันที่มันซำรอยเขา ใครกันที่มันได้ประโยชน์

จากการที่เขาทุ่มแรงสอมนบทรักให้เธอ และเพราะความอยากรู้แท้ๆ ที่ทำให้เขาตัดสินใจหาที่หลบซ่อนตัวแอบมองและลอบฟังสองแม่ลูกอยู่ห่างๆ เพื่อหวังว่าจะได้เจอผู้ชายโศคร้ายคนนั้น เป็นพ่อของยายหนูหุ่นลูกหมู่นะ ไม่ใช่เรื่องโศคร้ายหรอก แต่เป็นสามีของพรานนาราต่างหากที่โศคร้าย ร่างกายของเธอจะเกรดเอก็จริง แต่นิสัยแย่แต่ติดลบต่ำกว่าคุณย์เสียอีก เอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง อยากรได้อะไรก็ต้องได้ ซ้ำยังปากเก่ง เกียงผู้ใหญ่อดๆ เสียด้วย

“คุณแม่ขา”

“ขา” คนเป็นแม่ขานรับเสียงหวาน พร้อมรอยยิ้มอบอุ่นเต็มหน้า

“เวนิสกินไอติมอึ้มมากเลยคะ” ยายหนูไม่พูดเปล่า ยังตบพุงตัวเองตบๆ ด้วยความภูมิใจ มันดูใหญ่ขึ้นจากก่อนหน้าเสียจนคุณแม่ยังสาวขมวดคิ้วครุ่นคิด

“อึ้มมาก” นั่นก็แปลว่ากินมากเกินไปหนึ่งลูกหรือคะ”

สาวน้อยตาโต ท่าทางตกใจเมื่อถูกจับได้ว่าทำผิดมา “เปล่าคะ เปล่าเวนิสกินนิดๆ”

“จริงไหมเนี่ย”

“จริงคะ” ยายหนูยืนยันพร้อมกับหัวเราะแบบนี้ ร้อยก็ไม่ใช่พันก็ไม่เชื่อหรอกว่าลูกสาวสุดที่รักของเธอจะกินไอศกรีมไปแค่ลูกเดียวตามสัญญา

“ถ้าน้ำหนักหนูขึ้นคุณแม่ต้องโดนคุณหมอดูอีกแน่เลย”

“เวนิสจะบอกคุณลุงหมอเองคะว่าเวนิสอ้วนเอง คุณแม่ขาไม่เกี่ยวแล้วก็ต้องโทษไอศกรีมที่อร่อยคะ เวนิสอดใจไม่ได้เลย”

พรานนาราถอนหายใจอย่างแรง ลูกหนอลูก แล้วแบบนี้จะผอมได้หรือเปล่า

“เวนิสเนี่ยเข้าใจพูดนะคะพี่พราน อ้อมก็แพ้คำพูดแบบนี้แหละคะ เลยยอมให้กินเพิ่ม พี่พรานไม่ว่าอะไรใช่ไหมคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ขอบคุณที่ช่วยดูแลน้องแทนพี่นะคะ น้องอ้อม”

พรานนาราหันมายืมให้หญิงสาวรุ่นน้องเพื่อนร่วมทวีปในครั้งนี้อีกด้วยความซาบซึ้งใจ ที่อีกฝ่ายช่วยดูแลลูกให้เธอมาตลอด ให้เธอได้พักหายใจหายคอบ้าง ไม่เช่นนั้นเธอคงหมดแรง เพราะยายหนูลูกน้อยสุดที่รักตื่นตื่นกับการเที่ยวครั้งนี้มาก พลังงานเหลือล้น วิ่งไม่หยุดเลยทีเดียว

“ค่ะพี่พราน เวนิสดูแล่ง่ายมาก ไม่ยุ่งยากอะไรเลยค่ะ แต่ว่าตอนนี้ อ้อมขอตัวก่อนนะคะ แฟนอ้อมเขามารับแล้วละค่ะ”

“จ๊ะ แล้วเจอกันนะ” พรานนาราบอกลาอีกฝ่ายแล้วก็ต้องหันมาถ่ายหน้าอย่างระอาเมื่อเปลอแค้แบ็บเดียวเด็กอ้วนก็หันไปหอบของเล่นไว้เต็มอก ร้องงอแงจะเอากลับบ้าน กว่าจะหลอกล่อให้เหลือแค้ขึ้นเดียวได้ก็เล่นเอาหน้าซีดเหงื่อตก จากนั้นสองแม่ลูกจึงหอบหิ้วกันออกมาจากร้าน ก่อนที่พรานนาราจะรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีคนจ้องมองเธอมาจากด้านหลัง หรือที่ไหนสักแห่ง แต่เมื่อหันกลับไปดูก็ไม่พบใครที่คั่นตาเลย เจอแค้กลุ่มชายชุดดำกลุ่มใหญ่เท่านั้น ดูๆ ไปก็ตลกดี เหมือนคนเหล่านั้นหลุดออกมาจากหนังฝรั่งสักเรื่อง รูปร่างสูงใหญ่ ไบหน่าหนึ่งไร่อารมณ์ ดูน่ากลัวอย่างกับมาเฟีย

“ไปให้พ้น”

เควินหันมาไลบอดีตการ์ดของตนด้วยความหงุดหงิด เดินตามเขามาเป็นขบวนจนทำให้เขาเกือบหลบไม่ทัน ทั้งที่เขาสั่งให้รออยู่กับที่แล้วแท้ๆ หรือพวกมันไม่มีหูกันหรือไร

“แต่ว่าลูกพี่ฟิลิปกำชับพวกเราไว้ว่าอย่าให้เจ้านายคลาดสายตาระดับเดียวจะเป็นอันตรายได้”

ฟิลิปคือคนที่เควินไวใจที่สุด เป็นคนที่เขาแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคอยดูแลอดีตการ์ดคนอื่นๆ แต่ตอนนี้เจ้าตัวติดภารกิจสำคัญจึงไม่ได้อยู่ที่นี้ด้วย

“ไม่มีใครทำอะไรฉันได้หรอก”

“แต่ว่า...”

“ตกลงฟิลิปกับฉันใครเป็นเจ้าของนายพวกนายกันแน่”

สิ้นคำของเขา บอดีการ์ดหลายคนก็หน้าจ๋อย รีบถอยกลับแทบไม่ทัน แล้วเควินก็ต้องสบถอย่างหัวเสียเมื่อสองแม่ลูกหายไปจากบริเวณนี้เสียแล้ว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้เขาตัดสินใจหันหลังกลับหรือ คนอย่างเขาอยากได้อะไรก็ต้องได้ อยากรู้ว่าใครคือพ่อของเด็ก เขาก็ต้องได้รู้ กะอีแค่หาตัวคนคนหนึ่งมันไม่ยากเกินความสามารถที่เขาจะตามหาตัวเธอจนพบหรือ

“อู๊ย” พรานนาราเผลอต้มอูทวนออกมาเสียงดังเมื่ออยู่ๆ ใครบางคนก็ก้าวพรวดออกมาจากหัวมุมของลานจอดรถเพื่อมาขวางหน้าเธอเอาไว้

“ไฉน พรานนารา”

“พี่เควิน!”

ทันทีที่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร พรานนาราก็ตั้งท่าจะอุ้มลูกวิ่งหนีไปอีกทาง เธอดูหวาดกลัวเขาราวเห็นผี แต่ก็ถูกเขาตามมาจนตกกระชากตัวไว้ได้เสียก่อน

“จะไปไหน”

“พราน...พรานลืมนะ พรานจอดรถไว้ทางโน้น”

เควินไม่สนใจคำพูดของเธอหรือ เขายังคงท่าม็อบแขนเธอแน่นสนใจร่างอวบๆ ของเด็กที่ตอนนี้กำลังหลับหน้ากับบ่าเล็กๆ ของเธอต่างหาก แปลกที่รู้สึกเอ็นดูทั้งที่ไม่เคยเอ็นดูเด็กคนไหนง่ายๆ แบบนี้มาก่อน

“ที่อุ้มอยู่นี่เ็น ลูกงั้นหรือ”

“เปล่าค่ะ หลานค่ะ”

“หลาน?”

“ลูกของญาตินะคะ พรานเอ๋อ...พรานรับจ๊อบเป็นที่เลี้ยงดูแลเด็กค่ะ”

เธอโกหก! เควินมั่นใจว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่หลานของเธอแน่ หน้าตาเล่นเซ็กกันออกมาขนาดนี้ ถ้าเธอไม่คลอดออกมาเอง เด็กก็คงถูกโคลนนิ่ง

ขึ้นมาละมัง

“เด็กอายุเท่าไร”

“เกือบสามขวบแล้วค่ะ”

“เกือบสามขวบ บังเอิญจังนะ เวลาที่เราไม่เจอกันก็เท่าๆ กับระยะเวลา
อุ้มท้องบวกกับอายุเด็กพอดีเลย ฉันทพุดถูกใช้ใหม่”

พราวนาราสะดั่งเฮือก ตัวเธอสิ้นจนมือที่สัมผัสสร้างของเธออยู่รับรู้
ได้อย่างชัดเจน “ไม่ค่ะ ไม่ใช่ เอ่อ...พราวขอตัวนะค่ะ พราวต้องรีบกลับ
แล้ว เดี่ยวพ่อแม่ของหลานเขาจะเป็นห่วง”

เควินยอมปล่อยมือจากเธอ ไม่ใช่เพราะคำพูดของเธอหรอก แต่
เพราะเด็กเริ่มขยับตัวอย่างอึดอัด ใบหน้าน้อยๆ เริ่มเบะออกเหมือนจะ
ร้องไห้ ซึ่งเขาเกลียดเสียงเด็กร้องไห้มากที่สุดในชีวิต แล้วเขาก็ยื่นหนึ่งรอก
จนกระทั่งเธอขยับรอกออกไปจนลับตาจึงเรียกคนของตนมาสั่งงาน

“ฉันต้องการประวัติสองแม่ลูกนั้น ส่วนที่สุด!”

“ครีบนาย”

“นัดเจนนีให้ฉันด้วย บอกไปว่าฉันคิดถึง อยากคุยด้วย”

“ครีบนาย”

เขาต้องรู้ให้ได้ว่าพ่อของเด็กเป็นใคร เพราะพราวนาราคุมีพิรุชอย่าง
ชัดเจน หรือเธอจะตั้งท้องกับคนที่เขาเกลียด เธอจึงไม่ยอมให้เขารู้ว่าเด็ก
คือลูกของใคร หรือว่าพ่อของเด็กจะเป็นคุณตาของเขา คงไม่ใช่หรอกมัง
ท่านเป็นคนยื่นน้ำหนัก้าหนักกับเขาเองนี่ว่า ท่านรักเอ็นดูหญิงสาวคนนี้เหมือนลูก
เหมือนหลาน ฉะนั้นท่านก็คงจะไม่ทำอะไรที่มันทำให้ความคร่ำคร่าที่เขามี
ต่อท่านลดน้อยลงจนกลายเป็นศูนย์หรือกกรรมัง แต่เมื่อคิดดูดีๆ อีกทีมัน
ก็ยังมีอีกข้อที่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเมื่อสี่ปีก่อนเขาไม่ได้ป้องกัน และเซลล์
ที่เกิดขึ้นมันไม่ใช่แค่รอบเดียว แต่เป็น...ทั้งคืน

เควินอยากจะเชื่อนักว่ามันไม่จริงหรอก มันเป็นไปได้ไม่ได้ แต่ก็ต้อง
ยอมรับว่ามันมีโอกาสเป็นไปได้ และถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาเขาก็อยากรู้เหตุผล

น่าจะทำไมพรานนาราต้องปิดบังเรื่องนี้ ทั้งที่เธอสามารถใช้ลูกในท้อง
เรียกร้องอะไรจากเขาก็ได้ หรือเธอต้องการอะไรที่มากกว่านี้ มากจนเขา
นึกไม่ถึงงั้นหรือ แล้วมันอะไรล่ะ

กักขังตัว กักขังหัวใจ

“อะไรระคะ พี่เจนี่ถูกรถชนหรือคะ” พราวนาราแทบล้มทั้งยืนเมื่อ
ลุงสุชาติคนเก่าแก่ของบ้านโทรศัพท์มาแจ้งเรื่องร้ายกลางดึก

“พราวจะไปเดี๋ยวนี้ค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

“เดี๋ยวผมไปรับครับคุณหนู” สุชาติรีบอาสา ก่อนที่พราวนาราจะ
วางสายเสียก่อน

“ไม่เป็นไรค่ะ พราวไปเองได้ เดี่ยวพราวนั่งแท็กซี่ไปค่ะ” พราวนารา
ไม่สะดวกให้ใครก็ตามรู้ที่อยู่ของเธอ แม้กระทั่งสุชาติ คนที่เธอไว้ใจและ
ยอมติดต่อกับเขาแค่คนเดียวในระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ผ่านมาก็ไม่เคยรู้
เลยว่าเธออยู่ที่ไหนและย้ายที่อยู่มาแล้วกี่หน

“แต่ดีกๆ แบบนี้มันอันตรายนะครับ คุณหนูไม่ห่วงตัวเองก็ห่วง
คุณหนูเวนิสเถอะนะครับ”

พราวนาราขำเลียงมองร่างเล็กที่หลับพิงมอยู่บนเตียงกว้างเพียงลำพัง
แล้วถอนหายใจด้วยความหนักใจ หากเรื่องเกิดช่วงกลางวันเธอก็คงจะฝาก
ลูกไว้ที่บ้านพี่เลี้ยงเด็กได้ ไม่อยากปลุกยายหนูกลางดึกเลย แต่ทำอย่างไรได้

ระหว่างพาลูกไปด้วยกับทั้งไว้ที่นี้ความปลอดภัยมันต่างกันลิบลับ แล้วเธอก็ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหากออกไปแล้วจะได้กลับมาเมื่อไร ถ้าลูกตื่นมาแล้วไม่เจอแม่คงจะขวัญเสียน่าดู

“เวนิสคะ เวนิส” เธอเขย่าร่างอวบๆ ของลูกน้อยเบาๆ หลังจากวางสายจากสุชาติและเก็บข้าวของสำคัญเรียบร้อยแล้ว

“คุณแม่ขา” เด็กหญิงเวนิสในวัยเกือบสามขวบจ้วเจียตื่น

“ป้าเจนี่ไม่สบายมากค่ะ แม่ต้องไปดูแลป้าเจนี่ เราไปด้วยกันนะคะ” พรานนาราจุดธูปเล็กๆ ลูกขึ้นจากที่นอน ปกติยายหนูเลี้ยงง่ายไม่แงแต่ตอนนี้เป็นเพราะนอนไม่เต็มอิ่ม ใบหน้าน้อยๆ ที่ถอดคุณแม่มารวกับพิมพ์เดียวกันก็เริ่มเบะออก

“เวนิสสว่าง”

“สว่างก็ไปนอนต่อในรถนะคะคนดี เตียวลุงสุชาติจะมารับค่ะ” พรานนาราปิดปอยผมที่ยุงเหิงของยายหนูออกให้อย่างเอ็นดู

“เวนิสไม่เอากไป” เวนิสคนดีน้ำตาร่วงเฆาะ ดันหยุกหยิกซัดใจเล็กน้อย แต่แล้วก็หยุดลงเพราะถูกแม่อุ้มปลอบด้วยการลูบหลังเอาใจอย่างที่ตัวเองชอบ

“เอาคุณตุ๊กเต่าไปด้วยได้ไหมคะ”

“ได้สิคะ” พรานนารารีบหยิบคุณตุ๊ก ตุ๊กตาเต่าสีเขียวตัวโปรดของยายหนูมายัดใส่อ้อมอกเล็กๆ ของเจ้าของ แล้วกระเตงกันออกมารอสุชาติที่หน้าหอพักเล็กๆ ย่านชานเมืองแห่งหนึ่ง รอไม่นานมากนักอีกฝ่ายก็มาถึงเร็วตั้งใจ

พรานนาราจัดแจงให้ลูกสาวคนเดียวของตนนั่งคาร์ซีทบนเบาะหลังซึ่งสุชาติรอบคอบเตรียมมาจากบ้านหลังใหญ่ด้วย จากนั้นเธอก็พาตัวเองมานั่งข้างๆ เขาเพื่อที่จะได้ถามไถ่อาการของเจตยาได้สะดวกโดยไม่ต้องกลัวว่าเสียงของตนจะรบกวนการนอนของเด็กน้อย

“อาการหนักเอากการครับ คนที่แจ้งผมมาเขาบอกว่าคุณเจนี่หมดสติ

โนที่เกิดเหตุครับ”

“ฟังดูไม่ดีเลยนะคะ” พรานนาราโบหน้าถอดสี จากที่ชาวซิดอยู่แล้วยิ่งซิดเข้าไปใหญ่

‘คุณพ่อคะ คุณแม่คะ ค่ะคุณพ่อคุณแม่ทั้งๆ ของคุณพ่อคุณแม่ด้วยนะคะ’

ช่วงเวลาแห่งการรอเธอก็คงทำได้แค่ภาวนาให้เจติยาปลอดภัยเท่านั้น แม้จะไม่ใช้สายเลือดเดียวกัน เพราะเธอเป็นแค่เด็กกำพร้าที่คุณพ่อคุณแม่รับตัวมาเลี้ยงดูหลังจากพ่อแม่จริงๆ เสียชีวิต แต่เธอก็ผูกพันรักและเคารพทุกคนในบ้านของคุณพ่อคุณแม่เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะเจติยา ลูกสาวคนเดียวของพวกท่านที่ครั้งหนึ่งเคยช่วยชีวิตเธอให้รอดจากการจมน้ำ

“เอ๊ะ นี่ไม่ใช่ทางไปโรงพยาบาลนี่คะ” น้ำเสียงของพรานนาราแปลกใจเต็มที เริ่มรู้สึกใจคอไม่ค่อยดี

“ครับ” สุชาติยอมรับแต่โดยดี เขาเร่งความเร็วรถให้มากขึ้นเพราะเธอรู้ตัวก่อนเวลาอันควร ทางเดียวที่จะทำให้แผนการสำเร็จก็คือพาเธอไปให้ถึงที่หมายให้เร็วที่สุด

“หมายความว่ายังไงหรือคะ ลุงสุชาติคะ”

“ผมขอโทษ” แทนที่จะอธิบาย สุชาติกลับพูดแบบนี้ออกมา หากพรานนาราไม่ตื่นตระหนกจนตัวสั่นคงจะแปลก ถ้าฟังตัวเธอเองเธอไม่นึกห่วงเลยสักนิด แต่ลูกสาวของเธอแก๊งเด็ก ยังไม่ถึงสามขวบเต็มด้วยซ้ำ

“ลุงชาติหยุดรถเดี๋ยวนี้แหละคะ พรานบอกให้หยุดรถไป ลุงชาติ!” เธอสั่งเขาเสียงดังเกรี้ยวกราดอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“ผมขอโทษนะครับ คุณหนูเจนี่เธอบังคับให้ผมทำแบบนี้”

“พี่เจนี่หรือคะ ทำไมคะ”

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ คุณหนูพรานอย่าโกรธผมเลยนะครับ ผมจำเป็นจริงๆ” แววตาของสุชาติสำนึกผิดและลำบากใจจริงๆ เพราะเขาพลาดทำให้เจติยารู้ว่าเขาติดต่อกับคุณหนูคนรองของบ้านได้ จึงถูกบังคับ

ให้ทำตามคำสั่ง หากไม่ยอมทำครอบครัวยุคนี้ก็ต้องเดือดร้อน

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องพี่พี่เจนี่เกิดอุบัติเหตุลูกก็โกหกหนูหรือคะ”

“ครับ”

พราวนาราไม่เข้าใจ เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพี่สาวต้องทำแบบนี้ ในเมื่อเธอยอมทำทุกอย่างตามที่อีกฝ่ายต้องการมาตลอด พอไร้ร่มเงาของคุณพ่อคุณแม่ พี่ที่แสนดีก็ไม่รักไม่เอ็นดูน้องสาวคนนั้นแล้วหรือไร

“บ้านหลังนี้เป็นบ้านของใครคะ ลุงสุชาติ” อยู่ๆ สุชาติก็เลี้ยวรถเข้ามาในบริเวณบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งที่ถูกล้อมรอบด้วยกำแพงสูง และประตูทางเข้าออกทางเดียวที่รถเพิ่งวิ่งผ่านมาก็มีคนดูแลเข้มงวด มันดูน่ากลัวเหมือนคุกเสียมากกว่าบ้านคนทั่วไป

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับ คุณหนูเจนี่สั่งให้ผมมาส่งคุณหนูพราวที่นี้ไม่ได้บอกรายละเอียดใดๆ”

รถที่นั่งมายังไม่ทันจอดสนิทด้วยซ้ำ ชายในชุดดำสองคนก็เปิดประตูด้านหลังออก

“เวนิส!” หัวใจพราวนารากะตุกเฮือกอย่างรุนแรงเมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับลูก ทุกอย่างมันเร็วเหลือเกิน เมื่อเธอก้าวลงมาทั้งสองก็อุ้มยายหนูเดินห่างออกไป พรากลูกไปจากอกแม่ได้อย่างเลือดเย็น ในขณะที่ลุงสุชาติหักพวงมาลัยเลี้ยวรถออกไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามองชะตากรรมของทั้งคู่

“เอาลูกฉันคืนมานะ พวกคุณจะทำอะไรไปไหน เอาแกคืนมา!” เสียงกรีดร้องแทบขาดใจของเธอไม่มีใครหันมาสนใจเลยสักคน

“จะเสียงดังไปทำไมพราว ชาวบ้านชาวช่องเขาหนวหนู” ใครบางคนก้าวออกมาจากมุมมืดพร้อมฝ่ามือแข็งแรงที่เอื้อมมากะชกตัวเธอเอาไว้ ในจังหวะที่เธอเกือบจะเสียหลักล้มลงพอดี และเขาก็ตั้งรังไม่ยอมให้เธอวิ่งตามไปเอาตัวลูกคืนมาได้

“ลูกสาวของเธอไม่หายไปไหนหรอกน่า”

“พีเควิน!” นี่คือการพบกันครั้งแรกในรอบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา แต่มันกลับให้ความรู้สึกหวาดหวั่นใจยิ่งกว่าการเจอกันในรอบเกือบสี่ปีเมื่อครั้งก่อนหลายเท่าตัว

“ถึงเวลาที่ต้องสะสางกันแล้ว ยายตัวแสบ”

น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาของชายหนุ่มที่เป็นถึงผู้บริหารระดับสูงของเอฟจีอีเล็กทรอนิกส์เหมือนคำรามต่ำในลำคอ ดุดันเหมือนเลื่อยร้ายไม่มีผิด

“ไม่ค่ะ พรราวจะกลับ พรราวไม่มีธุระอะไรกับพี่ทั้งนั้น และได้โปรดเอาลูกพราวคืนมา”

“ลูกพราว? ลูกเธอคนเดียวเสียเมื่อไร เด็กน่าจะมึนเลือดจันอยู่ครึ่งตัว เขาเป็นลูกฉันเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ เวนิสไม่ใช่ลูกของพีเควิน”

“แล้วพ่อเด็กมันเป็นใคร” คราวนี้เควินตวาดเสียงดังด้วยความลึมตัวมาถึงขั้นนี้แล้วเธอยังจะไม่ยอมรับความจริงอีก ที่หนีมาตลอดทั้งเดือนก็เพราะรู้ว่าเขาริเริ่มระแคะระคายเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ

“เวนิสไม่มีพ่อค่ะ เวนิสเป็นลูกพราวคนเดียว ลูกของพราว!”

“ดีจัง ปฏิสนธิเองก็ได้ด้วย”

“ปล่อยพราว” พราวนาราคีตร้องเมื่อเขาลากตัวเธอเข้าบ้าน ซึ่งเป็นคนละทางกับที่ลูกสาวถูกอุ้มหายไปต่อหน้า แล้วเขาก็ผลักเธอเข้ามาในห้องนอนเล็กๆ ห้องหนึ่ง

“พี่อยากรู้กันว่าเธอจะปากแข็งได้นานแค่ไหน”

“พีเควินจะทำอะไร ถอยออกไปนะ ไปให้พ้น!” เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าพราวนาราจึงสู้แรงเขาไม่ได้ แม้ว่าจะพยายามขัดขืนเต็มกำลัง แต่สุดท้ายเธอพ่ายท่าถูกร่างใหญ่โตกดทับลงมาบนเตียงนุ่มและเพราะครั้งนี้มันไม่เหมือนครั้งก่อนที่เธอเข้าไปเสนอตัวให้เขาเองด้วยความเต็มใจ เธอจึงสะอื้นให้พลางต่อว่าเขาปานจะขาดใจ ไม่ได้มีความสุขหรือยินดีสักนิดที่กำลังจะต้องตกเป็นของเขาอีกครั้ง

6 ควินถอนตัวออกห่างเมื่อพบว่าคนใต้ร่างหมดสติไปแล้ว นี่นะหรือคนเก่งคนจริงเมื่อเกือบสี่ปีก่อน เก่งถึงขนาดทรมาณเขามาได้ตั้งหลายปีตามหลอกหลอนเขาในความฝันทุกคำคืน ซ้ำร้ายไปกว่านั้นก็คือ ไม่ว่าเขาจะขึ้นเตียงกับใคร เขาก็นึกถึงแต่ดวงหน้าหวานของเธอ แต่ทำไมเวลานี้เธอกลับไม่เก่งอย่างที่คิด โธ่เอ๊ย ก็นึกว่าเธอจะแน่แค่นั้น ยังไม่ทันทำอะไรเลยก็ชิงหนีด้วยการเป็นลม

‘ผู้หญิงบ้า เมื่อเกือบสี่ปีก่อนเธอทำพี่ฟ้าเหลือง ตอนนี้เธอก็ทำพี่ค่าง!’

ถ้าหากคืนนั้นพราวนราไม่วางยาปลุกเซ็กซ์เขา เธอก็ไม่มีทางได้นอนกับเขาสบายใจเธอหรอก และความรู้สึกของเขาตอนที่รู้ว่าพลาดท่ามันแย่มากอย่างบอกใคร ยิ่งเธอทำเหมือนพวกได้แล้วทั้ง ทำเหมือนเขาไม่มีค่า เขาก็ยิ่งโมโห ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนยอมกลับไปโดยไม่รอเขาตื่น ทุกคนล้วนรออดอดอ้อนขอรางวัลหรือขอให้เขามอบบทรักให้อีกครั้งกันทั้งนั้น

คราแรกเขายังมองโลกในแง่ดี คิดว่าเธออาจจะเงินอายจนทำอะไรไม่ถูก เดี่ยวเธอก็กลับมาร้องขอให้เขารับผิดชอบ เพราะหากเธอไม่ต้องการจับเขาทำสามีเธอก็คงไม่ทำอะไรบ้าๆ แบบนี้แน่ แต่มันกลับไม่ใช่อย่างที่คิดเมื่อเธอหายเงียบไป ซึ่งตอนนั้นเขาคิดว่ามันอาจจะเป็นวิธีเรียกร้องความสนใจอย่างหนึ่งก็เป็นได้ เขาเองจึงเงียบเช่นกัน แม้ในใจจะสงสัยเต็มประดาแต่ไม่มีทางเสียหรือหอกที่คนอย่างเขาจะวิ่งตามผู้หญิงคนหนึ่งแค่เพียงจิตใจเรื่องเซ็กซ์บนเตียง ทำให้หลังจากนั้นเธอก็หายไปจากชีวิตเขานานเกือบสี่ปี

ถ้าไม่ได้พบกันโดยบังเอิญที่สนามบินเมื่อเดือนก่อนเขาคงไม่มีโอกาสได้เจอลูก ลูกที่เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามันตัวตนอยู่บนโลกใบนี้ถึงแม้ว่าลูกจะไม่ได้เกิดจากความรักของพ่อแม่ แต่อย่างไรยายหนูก็คือเลือดเนื้อเชื้อไขที่เกิดจากเขา เขาพร้อมจะรักและดูแลปกป้องทุกอย่างด้วยความเต็มใจ เพราะลึกๆ แล้วเขาก็อยากมีลูกสักคนให้แม่ของเขาได้ชื่นใจมานานแล้ว ท่านจะได้ไม่รบเร้าเขาเข้าเย็น เพียงแต่หาคนที่เหมาะสมจะมา

เป็นแม่ไม่ได้

เควินทิ้งพรานนาราไว้บนเตียงแล้วปล่อยให้เธอถอดตัวเองคลายหนาวเพียงลำพัง เพราะวันนี้อ้อมกอดอุ่นของเขาจะเป็นของหนูน้อยเวนิสเพียงคนเดียวเท่านั้น เรื่องอะไรจะแบ่งให้คนอื่น แค่ว่าผ้าห่มทำให้ก็ใจดีมากเกินพอแล้ว ใจดีมากถึงขนาดห่มให้ถึงสองผืนด้วยซ้ำ

“เวนิสเป็นไงบ้าง”

“ออแงอยู่ครู่เดียวก็หลับครับ ตอนนี่หลับสนิทเลยครับนาย” พิลิปรับรายงาน เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายร้อนใจ ซึ่งภายในห้องของคุณหนูตัวน้อยไม่ได้มีแค่เขาคนเดียวหรอก แต่ยังมีพยาบาลที่จ้างมาเพื่อดูแลเด็กโดยเฉพาะถึงสองคนด้วย

“ให้คนจัดการเรื่องสุขภาพให้ด้วยนะ”

“ครับนาย”

“ไปพักผ่อนเถอะ พรงี้เนี่ยนายเองก็ต้องเดินทางแล้วนี่ ที่เหลือฉันจะดูแลเวนิสเอง”

“ระหว่างที่ผมไม่อยู่ ถ้ามีเรื่องด่วนเจ้านายเรียกผมได้เสมอนะครับ”

“เป็นห่วงฉันหรือ”

“ก็ห่วงบ้างนิดหน่อยครับ แต่เป็นห่วงคุณพรานมากกว่า” เห็นอารมณ์ของเจ้านายหนุ่มวันนี้แล้วฟิลิปนึกเป็นห่วงพรานนาราขึ้นมาทันที เห็นอีกฝ่ายมาตั้งแต่เล็กจนโตก็เอ็นดูเหมือนน้องสาว

“เดี๋ยวนี้เห็นผู้หญิงดีกว่าฉันแล้วหรือฟิลิป แต่ไม่เป็นไร จะจับก็ได้ะ ฉันไม่ห้ามหรอก แต่ต้องรอน้อย”

“จับได้หรือครับ”

“ได้”

ทำไม่จะไม่ได้อีก ในเมื่อเธอกับเขาลึกซึ้งแค่ทางกายเท่านั้น เขาอรจนกระทั่งทุกคนออกไปจากห้องของยายหนูแล้วจึงค่อยๆ แทรกกายลงใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน กอดประคองร่างเล็กสู่อ้อมกอด หวังว่าการนอนกับ

ลูกจะช่วยทำให้ลูกกับเขาปรับตัวเข้าหากันได้เร็วสมใจ

“เวนิสครับ ต่อไปนี้พ่อจะชดเชยให้หนูเต็มที่นะครับ ถึงเวลาของหนูกับพ่อแล้วนะ”

การได้กอดเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเองมันทำให้หัวใจของเขาเป็นสุขอย่างที่ไม่เป็นมาก่อน เด็กคนนี้น่ารักเหลือเกิน ตัวก็นุ่มและหอมที่สุดที่เคยเจอ ซัดใจอยู่เรื่องเดียว ลูกน่าจะหน้าตาเหมือนเขาบ้าง แต่กลับเหมือนแม่ใจร้ายมากเกินไป ทั้งคิ้ว ตา จมูก ปากถอดแม่มาหมด ไม่คิดจะเอาอะไรจากพ่อไปบ้างเลย ใช้สิ เขาถูกกีดกันจากแกตั้งแต่แกยังอยู่ในห้อง ความคิดความรู้สึกของแม่คงส่งผลต่อลูก ลูกถึงได้เป็นแบบนี้ ใจดำกับเขาเหลือเกิน พรานนารา

พรานนารารู้สึกตัวในช่วงสายของอีกวัน ความรู้สึกแรกคือปวดระบมไปทั่วร่างกายจะนอนอยู่บนที่นอนนุ่มราคาแสนแพง แต่ก็ช่างปะไร เธอไม่มีกะจิตกะใจจะสนใจมันหรอก ในสมองของเธอมันแค่เรื่องลูกของเธอเท่านั้น เธอจะพาลูกกลับบ้านกลับไปใช้ชีวิตอย่างปกติสุขตามเดิม แต่แล้วเธอก็ต้องกรี๊ดร้องออกมาด้วยความเจ็บแค้นใจเมื่อถูกลามที่ประตูห้องแล้วพบว่าห้องถูกล็อกจากด้านนอก เควินซังเธอเอาไว้ที่นี่ เขาทำได้อย่างไรกัน เธอเป็นคนนะ ไม่ใช่สัตว์หรือสิ่งของ

“พี่เควินคะ พี่อยู่แถวนี้ใช่ไหม พี่ปล่อยพราวไปเดี๋ยวนี้ละ พี่ไม่มีสิทธิ์จะทำอย่างนี้กับพราว ไม่มีสิทธิ์ทำอย่างนี้กับลูกของพราวด้วย”

พรานนาราตะโกนสุดเสียงพลางทุบประตูตรงหน้าจนมือแดงไปหมด แต่ความเจ็บที่มือก็เทียบไม่ได้กับความเจ็บปวดที่ใจ ทั้งเจ็บทั้งหวาดกลัว เพราะไม่รู้ว่าอนาคตอันใกล้นี้จะเกิดอะไรกับชีวิต

“คอยดูเถอะ พราวจะแจ้งความ พราวจะเอาเรื่องพี่ให้ถึงที่สุด ผู้ชายบ้าผู้ชายใจยักษ์ใจมาร พรากแม่พราวลูกได้ลงคอ”

เธอต่อว่าเขาไปเรื่อย ต่อว่าอยู่นานเกือบครึ่งชั่วโมงจนเสียงเริ่ม

แหบแห้ง ร่างสูงใหญ่ของเขาถึงได้ดันประตูเปิดมันเข้ามา

“เสียงดังอะไรนักหนา พร่าว คนของพี่เขาหนวกหูกันทั้งบ้านแล้ว”

เขาขยับกายเร็วมาก ฉะนั้นคนที่คิดจะใช้จิ้งหะนี้วิ่งหนีออกไปจึงกลายเป็นว่าวิ่งเข้าสู่อ้อมแขนของเขาแทน ความนุ่มหยุ่นของอกอวบทำให้เขาชอบใจนัก มีหน้าเล่า ลูกถึงอวบอันขนาดนั้น เพราะแม่พันธุ์มันดีนี่เอง ซึ่งเมื่อเธอโดนเขาถอดรัดเอาไว้เธอก็ดี้อย่างกับถูกน้ำร้อนลวก แต่มันกลับทำให้เขายิ่งรัดร่างเธอแน่นเช่นกัน

“ปล่อยพร่าว!”

“อะไรของเธอ เป็นฝ่ายให้ทำพี่เองไม่ใช่เธอ ดิดใจพี่ก็บอกมาตรงๆ เถอะนำ ดูซิ ตัวสั้นขนาดนี้เพราะอยากได้พี่อีกหรือ”

“เปล่าหะคะ”

“ปากแข็ง”

“พร่าวพูดจริง” เธอรู้ว่าเธอรู้ว่าเมื่อครู่เธอไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้ แต่เขาแกล้งยั่วโมโหเธอและฉวยโอกาสลวนลามเธอ ใ้มือบ้าง นั้นบีบสะโพกเธออย่างแรง ทำให้เธอทั้งเจ็บทั้งอาย เพราะไม่เคยมีใครทำอย่างนี้กับเธอมาก่อน และเมื่อคืนหากจำไม่ผิด เขาก็ทิ้งรอยเขี้ยวเอาไว้เป็นจ้ำเขียวด้วย

“หยุดคืนเป็นหมาบ้าได้แล้ว อยากจะคุยกันดีๆ หรืออยากจะทำให้พี่ปล้ำอย่างเมื่อคืน เลิกเอานะพร่าว พี่นะยังมีแรงเหลือเฟือ ถ้าอยากลองดูก็ได้ คราวนี้ถึงพร่าวจะเป็นลม พี่ก็จะไม่ยอมหยุด และมันไม่จบแค่รอบเดียวด้วย มีผู้หญิงมาให้กินฟรีๆ มันก็ต้องเอาให้คุ้ม ถูกไหม”

“คนสารเลว เมื่อคืนพี่ข่มขืนพร่าว”

“ใครข่มขืนใครหรือ พร่าวพูดดีๆ นะ”

“ก็พี่ไงคะ พี่ย้ายพร่าว” อัดอั้นตันใจกับสิ่งที่เป็นอย่างอยู่น้ำตาไหลริน ทั้งที่พยายามกอดพันกลั้นเอาไว้

“บ้าซะมัด พี่เกลียดน้ำตา เซ็ดมันออกให้หมดเดี๋ยวนี้ละพร่าว”

เห็นน้ำตาเม็ดโตของเธอแล้วเขาก็ไม่แน่ใจว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เธอจำไม่ได้หรือไรว่าตัวเองเป็นลมไปก่อน เขายังไม่ทันได้บุกรุกเข้าไปอยู่ในกายเธอด้วยซ้ำ

“พี่เควินใจร้าย”

“เอาน่า ถือว่าหายกันแล้วกัน เพราะเมื่อสี่ปีก่อนเธอก็ขึ้นใจพี่”

“พราวไม่ได้ทำ”

“แน่ใจ?”

“ก็ตอนนั้นพราวบอกว่าไม่เอา ไม่เอาแล้วไงคะ พราวบอกว่าเจ็บแต่พี่ก็ไม่ยอมหยุด” พราวนาราพูดออกมาอย่างลึมตัว เธอเป็นฝ่ายเริ่มก่อนก็จริง แต่หลังจากนั้นเขาเป็นคนจัดการเองหมดเลย ซึ่งฤทธิ์ยามันทำให้เขาดูดันรุนแรงและใหญ่โตเกินไป ทำเอาร่างกายบอบบางของเธอแทบแหลกและทำให้เธอนอนสะดุ้งเพราะฝันร้ายเป็นเดือนเลย

“อ้อ จริงด้วยสิ เป็นเพราะพี่ไม่หยุดสินะ เวนิสถึงได้มาเกิดบนโลกนี้ ถ้าอย่างนั้นจะพูดว่าเวนิสเป็นลูกของพี่คนเดียวก็น่าจะได้”

“พี่เควินอย่ามาชี้ตัวเอาลูกคนอื่นไปเป็นลูกของตัวเองนะคะ พราวอุ้มท้องของพราวมาคนเดียว พราวเลี้ยงได้ด้วยตัวเอง ส่วนพี่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับแกเลยสักนิด!”

“เบื่ोजัง คนไม่ยอมรับความจริง”

ถึงขนาดนี้แล้วเธอก็ยังคิดจะผลักไสเข้ากับลูกให้อยู่คนละโลกกัน เป็นได้แค่คนแปลกหน้า ผู้หญิงคนนี้นึกจะเอาแต่ใจตนอย่างเดียวโดยไม่สนความรู้สึกของคนอื่น

“ตอนนี้ลูกของพราวอยู่ที่ไหนคะ พราวจะไปหาลูก”

เควินไม่ตอบ ยังคงกอดเธอแน่น เพราะเธอพูดไม่ถูก ลูกของพราวไม่มีหรอกตอนนี้ มีแต่ลูกของเราเท่านั้น และถ้าเธอยังคือไม่ยอมให้เขามีสิทธิ์ในตัวเวนิส เขาก็จะเปลี่ยนยายหนูให้เป็นลูกของเขาคนเดียว ไม่ต้องมีแม่เด็กก็อยู่ได้ ปรึบตัวไม่นานนักหรรอก ยังมีพ่อที่พร้อมมอบทุกอย่างให้

อย่างเขา ยายหนูก็อาจจะลืมไปเลยด้วยซ้ำว่าแม่คืออะไร

“เอาลูกมาคืนพราวเดี๋ยวนี้นะพี่เควิน”

“จะห่วงอะไรนักหนา หมอกับพยาบาลเขาดูแลอยู่ ดูแลดีกว่าแม่แท้ๆ เลยมั้ง ลูกโตจนปานนี้ยังไม่ยอมให้ลูกเรียนอะไรเสริมทักษะสักอย่างเลย”

“หมอกับพยาบาลหรือคะ พี่เควินจะทำอะไรลูกของพราว หรือว่าลูกไม่สบาย ลูกเป็นอะไรคะ ปวดหัวหรือเปล่า หรือว่าหอบกำเริบ”

หัวอกของคนเป็นแม่หนักอึ้งไปด้วยความห่วงใยเมื่อลูกน้อยที่ตนถนอมมาเพียงลำพังอาจจะป่วยไข้ ไม่รู้เลยว่าปานนี้ยายหนูจะขวัญเสียแค่ไหนที่ตื่นมาไม่เจอแม่อยู่ข้างๆ เหมือนอย่างเคย

“ลูกแข็งแรงดี ไม่มีแม่แต่รอยข่วน”

“แล้วหมอกับพยาบาลมาทำไมกันหรือคะ”

“พี่ให้หมอเขาจัดการตรวจดีเอ็นเอพี่กับลูกเพื่อเอาผลตรวจมายืนยันกับใครบางคนว่าพี่ไม่ได้ขี้ตู่เอาลูกไปใครมาเป็นลูกตัว ดูซิว่าที่นี้คนบ้านนี้จะโกหกอะไรพี่ได้อีก”

พราวนาราตกใจกับสิ่งที่เขาทำเสียจนหน้ามืด แข็งขามือไม้อ่อนไปหมด ร่างบางจึงทรุดลงไปดิ้อๆ จนเขาต้องประคองมาหนึ่งที่เตียงให้เธอหายใจหายคอได้สะดวก ไม่ได้เป็นห่วงหรอก แต่ยังไม่อยากให้ลูกกำพร้าแม่ในตอนนี้

“พี่เควินคะ เวนิสเป็น...”

“เจนี่เขาเล่าทุกอย่างให้พี่ฟังหมดแล้ว”

“พะ...พี่เจนี่เล่าอะไรให้พี่ฟังบ้างหรือคะ บอกพราวมาสิคะ บอกพราวมา” แววตาของเธอที่มองเขาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นใจ

“ก็เล่าเรื่องเด็กใจแตกตรรกะเพี้ยนๆ นึกอยากมีลูก แต่ไม่อยากมีผิวให้พี่ฟังไง แต่เขาไม่รู้หรอกนะว่าพี่เป็นพ่อของเวนิส และคนที่บังคับสุขภาพโดยอ้างชื่อเขาก็คือพี่ ไม่ใช่เขา”

โล่งอก...อย่างน้อยปัญหาที่ไม่ได้ประเดประดังเข้ามาหาเธอพร้อมกัน

ทั้งหมด ให้เขาเข้าใจอย่างนั้นะดีแล้ว ถูกต้องแล้ว

“อยากมีลูก แต่ไม่อยากมีสามี คิดได้ยังไงกัน ถูกประณามว่าใจแตก ถูกประณามว่าท้องไม่มีพ่อ ไม่นึกอายนางเลยหรือไงพราว และแยกว่านั่นคือเธอเลือกที่เป็นพ่อพันธุ์ ที่เป็นคนนะพราว พี่ไม่ใช่หมูหมาที่เธอจะอาศัย รีดน้ำเชื้อไปเพาะพันธุ์ได้ตั้งใจ ซ้ำยังได้ไปฟรีๆ เสียด้วย แล้วถ้าลูกโตกว่านี้ เขาถามหาพ่อเธอจะตอบลูกว่ายังไง จะบอกว่าพ่อตายไปแล้วหรือไง แข่งพี่ได้ลงคอ ร้ายมากนะพราว”

พราวนาราเลือกที่จะก้มหน้าก้มตาไม่ยอมตอบ น้ำตาาร่วงเผาะอีกรอบ เธอรู้ตัวตลอดเวลาที่นั่นละว่าเธอผิดแค่ไหนที่ทำอย่างนั้นลงไป

“ก็ตอนนั้นคุณพ่อคุณแม่เพิ่งจะเสีย พราวไม่อยากอยู่คนเดียว พราวไม่อยากเป็นคนไม่มีค่า พราวก็แค่อยากมีใครสักคนที่ เป็นของพราวจริงๆ ที่รักพราวและอยู่กับพราวนานๆ เท่านั้นแหละค่ะ พราวก็เลยอยากมีลูก มันแค่อารมณ์ชั่ววูบนะคะ”

“ชั่ววูบ? แต่วางแผนมาอย่างดี เชื้อตายละ แล้วตอนนั้นพี่ก็เป็นของใกล้มือของพราวที่จะทำให้พราวมีลูกได้สินะ พราวถึงเลือกพี่”

“ค่ะ แค่นี้ของใกล้มือ”

เควินสบถอย่างหัวเสียเพราะคำตอบของเธอมันยิ่งทำให้เขาเจ็บใจ จากชายหนุ่มที่เปรียบเหมือนของล้ำค่ามีเพียงไม่กี่ชิ้นของสาว ๆ กลายเป็นแค่ของไร้ค่าสำหรับเธอที่หยิบฉวยมาใช้งานเพราะแค่อยู่ใกล้ตัว ถ้าเธอตอบว่าเลือกเขาเพราะเขาหล่อ เขามีเงินทอง เขาเพียบพร้อม และเรื้อนกายกำยำมีเสน่ห์เรื่องเพศทุกอย่าง เขาจะไม่โกรธเธอเลย

“ถ้าตอนนั้นเป็นคนอื่นที่อยู่ใกล้พราวมากกว่าพี่ พราวก็ทำอย่างที่ทำกับพี่ใช้ไหม ไม่เลือกเลยใช้ไหม”

“มั้งคะ” พราวนาราตอบคำถามของเขาเบาๆ นั่นยิ่งเพิ่มความโกรธให้กับเควิน อยู่ๆ เขาก็บิดริมฝีปากลงมาจูบเธออย่างหนักหน่วงเอาแต่ใจ

“ถ้าต่อไปพูดแย้งๆ แบบนี้อีก พี่จะลงโทษหนักกว่านี้”

พรานนาราเซ่ตรีมฝีปากตัวเองเบาๆ ไม่เข้าใจว่าเธอพูดจาแยะอย่างไร
ก็ในเมื่อเธอพูดความจริง ไม่มีคำหยาบคายสักคำด้วย

“พีเควินคะ...อ้อ...”

เขาจับเธอซ้ำอีกรอบ ครั้งนี้อ่อนโยนขึ้น อ่อนโยนและเอาใจเสียจน
เธอเปลوتตบสนองกลับไปอย่างอายๆ หากเขาไม่ยอมหักห้ามใจ ทุกอย่าง
ในตอนนั้นคงไม่จบลงแค่จับ

“เธอทำอะไรกับพีกันแน่ พราน”

“พรานเปล่า”

“เปล่าหรือ พุดมาได้” เขาอยากได้ตัวเธอจนแทบจะคลั่งตายอยู่แล้ว
เธอยังกลับปฏิเสธว่าไม่ได้ทำอะไรเขากิ่งั้นหรือ

“พรานอยากเจอลูกคะ”

“จะเจอลูกในสภาพอย่างนี้หรือ ลูกคงได้ขวัญกระเจิงร้องไห้ที่บ้าน
ละมั้ง”

ผมเผ้าฟูฟ่อง นัยน์ตาแดง ใบหน้าเต็มไปด้วยคราบน้ำตา เสื้อผ้าก็
ยับยู่ ไม่มีทางเสียหรือทักที่เควินจะให้เธอเจอลูก ให้ลูกต้องตกใจกับสภาพ
ของคนเป็นแม่ เขาลืมไปเสียสนิทว่าที่เธอเป็นแบบนี้ก็เพราะฝีมือเขานั่นละ
และถึงปากจะว่าเธอน่ากลัว แต่มือก็ยังกอดเธอแน่น

“ไปอาบน้ำทำตัวให้สดชื่น หายน่ากลัวเมื่อไรแล้วพีจะยอมให้เจอ
เวนิส ลูกสาวของพี”

“ตกลงพีเควินจะเอาอย่างไรกับพรานกับลูกหรือคะ จะพรากเราสองคน
ไปไหม” ใบหน้าของพรานนาราเต็มไปด้วยความกังวล ดูเหมือนว่ามันจะถูก
ใจเควิน เขาถึงได้ยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วถามกลับมาด้วยน้ำเสียงยียวน

“อยากรู้หรือ”

“คะ”

“พียังไม่อยากตอบ มีปัญหาอะไรไหม”

“พีเควินคะ อย่าแก้งพรานสิคะ” พรานนารามองเขาแววตาอ่อนหวาน

แต่ยิ่งเธออยากรู้เขาก็ยิ่งจะยืดเวลาออกไป คนคุมเกมอย่างเขาไม่มีปัญหา
กับเรื่องเวลาอยู่แล้ว

“พีเควินคะ”

“ไปจัดการตัวเองให้เรียบร้อยซะก่อนที่พีจะรำคาญพราวมากไปกว่านี้”

“เดี๋ยวสิคะ”

เควินไม่สนใจเสียงเรียกของเธอ เขากลับก้าวออกไปและปิดประตูก
ระแทกเสียงดัง ปล่อยให้เธอว่าุ่นใจเพียงลำพังกับคำว่า ลูกสาวของพี
เขาพูดแบบนี้คิดจะยึดลูกไว้คนเดียวนะหรือ ไม่มีทางหรอก เธอไม่มีทาง
ยอม และความหวาดกลัวนี้ก็ทำให้ใจเธอสั่นไปหมด ยิ่งสั่นเข้าไปใหญ่
เมื่อถึงเวลาที่จะได้พบลูกแล้วได้ยินเสียงเล็กๆ นั้นเรียกเขาว่า เด็ดดีดี
ดั่งแว่วมา ลึกพักเธอก็ได้เห็นภาพของพ่อลูกกอดหอมกันใจของเธอมันจะ
ขาดให้ได้ เธอกลัวเหลือเกินว่าสายสัมพันธ์ของพ่อลูกจะทำให้เกิดเรื่องราว
วุ่นวายใหญ่โตตามมา เธอไม่มีทางยอมแน่ ตายเป็นตาย อย่างไม่เธอก็จะ
ต้องหาทางไปจากที่นี่ให้ได้ ไปพร้อมกับลูก แล้วทำให้ลูกลืมเขาให้หมด

ซึ่งความรู้สึกรักของเควินนั้นต่างจากเธอลิบลิ้น เพราะทุกครั้งที่ลูก
เรียกเขาว่าเด็ดดีดีใจของเขาชุ่มชื้นไปทั้งดวง ยิ่งตอนที่ลูกน้อยโถมตัวเข้ามา
หามากอดรอบคอเขาแล้วจูบที่แก้มเขาพอดใหญ่ เขาก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงความสุข
ที่ลึบซ่านไปทั่วตัว ใครก็อย่าหวังเลยว่าจะมาพรากลูกไปจากชีวิตเขาได้
แม้กระทั่งตอนยายหนูโตเป็นสาว ใ้ผู้ชายหน้าไหนก็อย่าได้มาเข้าใกล้
ดวงใจดวงนี้ของเขาเด็ดขาด

พราวณารามองข้าวของมากมายที่เควินจัดเตรียมเอาไว้ให้ลูก
ด้วยความกังวล มันมากเกินไปจนเธอนึกกลัวว่ามันอาจจะทำให้เวนิส
เสียเด็ก แค่ว่าออกไปทำธุระยายหมู่อ้วนของเธอก็ร้องไห้เอง อยากตาม
ไปด้วย ทั้งที่ไม่เคยงอแงแบบนี้มาก่อน ที่สำคัญลูกเพิ่งรู้จักเขาเพียงแค
ไม่กี่ชั่วโมง แต่กลับติดหนึบเหมือนรู้จักกันมานานแสนนาน หรืออาจจะ

เป็นเพราะสายเลือดเดียวกันจึงเข้ากันได้ดี

และแน่นอนว่าเควินไม่ได้จัดเตรียมอะไรเอาไว้สำหรับเธอเลย แม้แต่เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่อยู่ที่นี่ก็เป็นเสื้อผ้าของเขา ตัวใหญ่โคร่งเสียจนต้องหาหนังยางมารัดไม่ให้เลื่อนหลุด เวลาเห็นตัวเองในกระจกแล้วตลกพิลึกแกมขำขันในก็ไม่มีให้ใส่ ไหวงๆ ทั้งบนทั้งล่าง ตัวเดียวที่ติดกายมาก็ถูกเขาทำขาดจนหมด ส่วนกระเป๋าใบใหญ่ที่ใส่ของจำเป็น รวมทั้งโทรศัพท์มือถือของเธอก็ติดรถไปกับลุงสุชาติ

“เพราะจะเอาแต่ลูก ไม่เอาแม่ใช่ไหมคะ พี่เควินเลยไม่สนใจว่าพราวจะอยู่ยังไง”

“แม่ขา เวนิสเล่นนี่นะคะ” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นจากกองของเล่น ยังไม่ทันที่คนเป็นแม่จะตอบรับ สาวน้อยก็หันองแล้ววิ่งตุบตุบมาหาแม่ มากอดมาหอมอ่อนเหมือนอย่างที่มีมักจะทำเวลาจะให้แม่คนนี้ช่วยทำอะไรให้สักอย่าง

“เวนิสแกะไม่ได้ เวนิสมือเล็ก”

“จูนก็เก็บไว้เล่นวันหลังนะคะ เพราะวันนี้หนูแกะไปหลายกล่องแล้ว แม่ว่าพอก่อนนะ” พราวนารามองฝ่ามือที่ขยับหนูกอวดพลังหัวเราะขำมือนี่ไม่ได้เล็กอย่างเดียว ยังกลมป้อมอีกด้วย ขำเล็บยังถูกตัดสั้นเพื่อรักษาความสะอาด

“เวนิสอยากเล่นนี่นา”

“เอาไว้เล่นพรุ่งนี้นะคะคนเก่ง นะ”

“อยากเล่นๆ” พอรู้ว่าแม่ไม่ยอมใจอ่อน สาวน้อยก็ถอนหายใจเฮือกแล้วทิ้งร่างกลมๆ ของตนลงบนตักของแม่นั่นละ

“เด็กดีของแม่” พราวนารายกมือขึ้นลูบศีรษะเล็กๆ เบาๆ หลงรักขยับหนุของตัวเองจนหมดหัวใจ รักแบบที่ไม่เคยคิดว่าจะรักคนคนหนึ่งได้ขนาดนี้มาก่อน

“แต่ดีไปไหน” เมื่อไม่ได้เล่นของเล่นอย่างที่ต้องการ ริมนิปากน้อยๆ ก็เอื้อนเอ่ยถามถึงคนเป็นพ่อ ที่ขยับหนุไม่ได้เข้าใจหรอกว่าพ่อคืออะไร เพราะ

ทั้งชีวิตอยู่แต่กับแม่ ฉะนั้นสถานะของเควินตอนนี้ก็คือเพื่อนใหม่เพื่อนที่
ยายหนูไว้ใจไม่ต่างจากแม่

“ไปทำธุระค่ะ”

“เวนิสอยากหาแต่ดัดดี”

คราวนี้เป็นพรานนาราบ่างที่ถอนหายใจ ลูกจะอยากเจอเขาทำไมกัน
แม่คนนี่เคยเป็นที่หนึ่ง มีแม่อยู่ด้วยแล้วไม่เอาใครทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

“เวนิสชอบแต่ดัดดีมาก มากที่สุดเลยคะ”

“หรือคะ” ได้ยินที่ลูกพูดแล้วคนเป็นแม่ใจหายเหลือเกิน “เวนิสคะ
หนูอยากไปหาแต่ดัดดีข้างนอกใช่ไหมคะ”

“เวนิสอยากไป ไปหาแต่ดัดดี”

“ถ้าอย่างนั้นแม่จะพาไป แต่หนูต้องเชื่อฟังแม่ทุกอย่างนะคะ สัญญา
กันก่อน”

“สัญญาค่ะ” หนูน้อยเกี่ยวข้องกับคุณแม่คนสวยแล้วหัวเราะโชว์ฟัน
ซี่เล็กขาวสะอาดที่ได้รับการดูแลอย่างดี เป็นเด็กประหลาดที่ชอบแปรงฟัน
ที่สุด

พรานนาราบ่างไม่ได้คิดจะพาลูกไปหาเขาหรอก เธอจะพาลูกหนีต่างหาก
แต่ก็ต้องอาศัยความร่วมมือของลูกเป็นอย่างมาก ถ้าบอกว่าแม่จะพา
กลับบ้านคงได้งอแงบ้านแตก ทว่าการจะหนีออกไปจากที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
เพราะด้านหน้านั้นมีคนของเขาเฝ้าอยู่อย่างเข้มงวด แต่น่าแปลกในบ้าน
กลับไม่มีใคร ซึ่งก็ดีกับเธอแล้วละ ไม่เช่นนั้นคงไม่ออกมายื่นถอนหายใจ
ตรงนี้ได้ กำแพงรอบๆ ก็สูงเสียดเหลือเกิน

“จะออกไปได้ยังไงนะ”

ลำพังเธอคนเดียวก็ทำอะไรยาก เพราะความสูงที่พ่อแม่แท้ๆ ทำนั้ให้มา
มีน้อยจนเกินไป แต่เธอก็ต้องลองดูสักตั้งด้วยการใช้ผ้าผูกตัวลูกไว้บนหลัง
แล้วแอบย่องออกมาด้านหลัง ก็มๆ เงยๆ หามุมเหมาะๆ ริมกำแพงสูงอยู่
สักครู่ก็คิดว่าจะลองปีนต้นมะม่วงข้ามกำแพงออกไป

“คุณแม่จะทำอะไรคะ” สาวน้อยเอ่ยถามพลางขยับตัวอย่างอึดอัด
“จะพาขึ้นไปเก็บมะม่วงค่ะ เวนิสอยากกินมะม่วงหรือเปล่าคะ”
พอได้ยินว่าจะได้กินเจ้าตัวเล็กก็พยักหน้าอย่างตื่นเต้น ขย่มตัวเสี
จนหลังคนเป็นแม่แทบหัก

“หนักจังเลยเนี่ย ยายลูกหมูของแม่” พรานนาราชักไม่มั่นใจเสียแล้ว
ว่ากว่าจะปีนถึงที่หมายกว่าจะออกไปได้หลังตนจะหักก่อนไหม

“เวนิสอ้วน”

“รู้ตัวด้วยนะเรา ถ้าอย่างนั้นก็อยู่หนึ่งๆ นะคะ ถ้าออกไปได้แม่จะให้
หนูกินไอติมที่หนูชอบสองถ้วยเลยล่ะ” ทำข้อตกลงกับลูกสาวเสร็จพรานนารา
ก็อดที่จะหันหลังกลับมามองตัวบ้านด้านหลังไม่ได้

‘ขอโทษนะคะพี่เควิน แต่พรานอยู่ที่นี่ไม่ได้จริงๆ ค่ะ พรานกลัวว่า
สักวันพี่จะพาลูกไปจากพราน ที่สำคัญเราเป็นแค่คนรู้จักกันก็พอเถอะค่ะ
อย่าให้มันมากไปกว่านี้เลย’

ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะเหวี่ยงตัวขึ้นจากพื้น พรานนาราก็เปลี่ยนใจวาง
ลูกลงบนพื้น กำชับให้รออยู่ตรงนี้ อย่าหนีไปไหน เพราะแม่จะขึ้นไปดูให้
แน่ใจก่อนว่าจะข้ามไปได้จริงๆ ซึ่งการปีนขึ้นไปนั้นลำบากพอควร ขณะ
กำลังปีนสูงขึ้นเรื่อยๆ อยู่ๆ เสียงดังปานฟ้าผ่าก็ดังขึ้น

“พรานนารา ลงมาเดี๋ยวนี้!”

“พี่เควิน!” ไซ้เขาแน่ๆ ไม่ต้องมองลงไปดูให้แน่ใจเลยก็ได้ เพราะมี
คนตัวเล็กส่งเสียงเจ็ยแจ้วช่วยยืนยันโดยไม่ต้องร้องขอ

“แต่ติดกลับมาแล้วค่ะคุณแม่ เย้ๆ”

ลูกดีใจ แต่แม่ตกใจจนหน้าซีด ขาสั่นมือสั่นไปหมด

“ลงมา!”

เมื่อถูกสั่งเสียงห้วนขนาดนี้ พรานนาราก็ไม่มีตัวเลือกใดนอกจาก
ปีนลงมา ตอนขาขึ้นนั้นไม่รู้สึกรำมันสูงจนน่าหวาดเสียวเลย เทำยังไม่ทัน
ถึงพื้นดินก็ท่อนแขนก็ถูกคว่ำตึงลากให้เธอออกห่างโคนต้นไม้

“ขึ้นไปได้ไง ชั้นนี่ก็ไม่ใส่” ถ้าทำได้เควินคงควักตาคอนของตนทิ้งไปแล้ว ถึงพวกมันจะยืนยันว่าไม่ได้มอง ก็มหันลางทันทีที่เธอเริ่มป็นก็เถอะ

พราวนาราได้ยื่นสิ่งที่เขาพูดก็อ้าปากค้าง จริงอย่างเขาว่า เธอลืมไปเสียสนิท ใบหน้าหวานถึงกับร้อนผ่าวด้วยความอายไปทั้งหน้า

“คิดจะหนีใช่ไหมพราว”

“เปล่านะคะ พราวไม่ได้คิดหนีสักหน่อย พราวก็แค่พาลูกมาเดินเล่นแล้วกำลังหากิจกรรมสนุกๆ ทำกันแค่นั้นเองค่ะ”

“ไม่ใช่ค่ะ คุณแม่บอกว่าจะพาเวนิสไปหาแต่ดีดีต่างหากค่ะ” ไม่ได้ฟ้อง แต่เป็นการบอกเล่าเพื่อเอาใจ ทำเอาคนโกหกคำโตถึงกับสะดุ้งเพราะถูกทำโทษในทันที พราวนาราไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาต้องตีสะโพกเธอด้วย เธอไม่ใช่เด็กๆ เสียหน่อยที่พอถูกตีแล้วจะเซ็ดหลาบ

“ถ้ามีครั้งต่อไปจะโดนมากกว่านี้ จะไม่แค่ทำโทษนิดหน่อยและเตือนให้เมื่อยปากด้วย ตัวเองน่าจะอยู่ในสถานะใดและควรจะทำตัวยังไง หัดทำความเข้าใจมันหน่อยนะพราว”

อันที่จริงถึงเวนิสไม่บอกเควินก็รู้อยู่แล้ว เพราะเขาแอบมองพฤติกรรมของทั้งคู่อู่ตลอดเวลา แต่ให้ตายเถอะสายตาของเขากลับจับจ้องเธอมากกว่าจะมองเวนิส ลูกสาวของตัวเองเสียอีก เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะเวลาที่เธออยู่กับลูก ดูแลลูก เธอดูสวยดูมีเสน่ห์ที่ขึ้นมากจนหลายครั้งเขาเผลอยิ้มตาม ทว่าสุดท้ายเธอก็ทำให้รอยยิ้มเขาหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อเธอทำให้เห็นว่าเธอคิดจะพาลูกไปจากเขาอีกครั้ง ผู้หญิงคนนี้ไว้ใจไม่ได้จริงๆ

“พราวรู้ค่ะว่าต้องทำตัวยังไง”

“รู้ แต่ไม่ทำสินะ เด็กสมัยนี้มันยังงัยกัน แล้วคิดหรือว่าถ้าป็นออกไปได้คนของพี่จะไม่รู้ และจะไม่ตามไปลากตัวพราวกลับมา คนของพี่ไม่ใช่จ้างมาทำงานค่าตัวแค่บาทสองบาทนะพราว ทุกคนล้วนถูกอบรมถูกฝึกมาอย่างดี เขารู้ว่าพราวจะหนีตั้งแต่วันที่แรกที่พราวอุ้มลูกเดินมาตรงนี้แล้ว”

“เด็ดดี๊ชา อุ่มเวนิสหน่อย” เสียงเล็กๆ เอ่ยแทรกบทสนทนาของผู้ใหญ่อย่างไม่รู้ความ

เควินที่กำลังจ้องแม่ของลูกแวตตากะด้างเปลี่ยนสีหน้าในทันทีที่ลูกยิ้มกว้างและโผมาหาตนเองโดยไม่ต้องร้องขอสักนิด ยายหนุ่ยยอมให้เขากอดหอมชื่นใจตามต้องการ แต่เมื่อเขาหันกลับมาเห็นพราวนาราแหงนหน้ามองกำแพงบ้านอย่างครุ่นคิด อารมณ์ตั้งเครียดของเขาก็กลับมาดังเดิม

“อยากโดนอีกครึ่งหรือไง”

“พราวเจิบไปทั้งตัวเพราะพี่แล้วนะคะ พี่ยังคิดจะทำอะไรพราวอีกหรือคะ”

“อย่าทำตัวบอบบางเป็นลูกคุณหนูหน่อยเลยพราว” เขาว่าเธออย่างดูแคลน ใครๆ ก็รู้ว่าเธอคือเด็กที่เขาเก็บมาเลี้ยง ถึงหลายคนจะเรียกเธอว่าคุณหนู แต่ความจริงเธอก็เหมือนเด็กรับใช้ในบ้านนั่นละ เห็นนั่งทำงานทุกอย่างเพื่อเอาอกเอาใจพ่อแม่บุญธรรม ออกฤทธิ์ออกเดชได้ก็เฉพาะกับคนที่ต่ำกว่าตนเองเท่านั้นละ

“แล้วรู้ตัวบ้างไหมว่าสวมชุดแบบนี้มันน่า...”

“น่าอะไรคะ สบายดีออก” ปากก็พูดไปอย่างนั้นละ ความจริงแล้วเธออาจจะตาย

“อยากรู้จริงหรือว่าน่าอะไร แต่เอ...”

เควินหรือตามองบางอย่างบนร่างกายของพราวนาราเหมือนขังใจนักหนา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนเรื่องที่ได้ผลดีทีเดียว

“สี่ปีก่อนมันยังไม่...”

“พี่เควิน!” เธอไม่รู้หรือกว่าเขาจะพูดคำพูดที่ได้ออกมา แค่นัยตาของเขาก็สื่อชัดแล้ว ซึ่งเรื่องแบบนี้ไม่มีผู้หญิงคนไหนหรือจะรับได้ ทว่ารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วเขาจะซมว่ามันโตขึ้นตามอายุเธอต่างหาก

“คุณแม่เสียงดังจัง เวนิสตกใจเลยคะ” สองแขนป้อมกอดรัดรอบคอผู้เป็นพ่อแน่น อ้อนกันเสียจนแม่อย่างพราวนาราซักจะน้อยใจลูกเพิ่มมา

อีกคน

“แม่เลี้ยงดั่งก็เพราะแต่ดีดีของหนูรังแกแม่นี้คะ”

เป็นอีกครั้งที่พราวนาราได้รับสายตาดำหนักกลับมา ทั้งที่เธอพูดความจริงและไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่เขากลับดูเหมือนจะโกรธหนักหนา

“จะสอนลูกให้เกลียดพ่อตัวเองหรือไง พราว”

“พราวเปล่าณะคะ”

“เธอมันใจดำมาก พราว”

เขาไม่เชื่อเธอ เพราะเขาบัดมือของเธอออกจากท่อนขาอวบๆ ของลูกทันที ทั้งที่เธอแค่เอื้อมไปสัมผัส ไม่ได้คิดจะแย่งลูกออกมาจากอ้อมแขนของเขาเลย แล้วเขาก็ใจร้ายกับเธอด้วยการให้คนของเขามาเชิญตัวเธอไปจัดของที่ห้อง ของที่เขาให้คนไปขนมาจากห้องพักของเธอจากหอพัก ในขณะที่ตัวเขาพาลูกหายไปไหนไม่รู้

หากไม่ใช่เพราะเวนิสอองจะหาแม่จะให้แม่กล่อมนอน มีหรือที่วันนี้เขาจะยอมให้เธอเจอลูกอีก เล่นเหมางานอาบน้ำงานป้อนข้าวไปหมดแล้วนี่ ถึงจะทุลักทุเลเขาก็ยังกัดฟันทำงานเสร็จ เห็นหน้าหงิกๆ ของเขาเธอก็เดาได้ว่าเขาไม่พอใจแค่ไหนที่ลูกร้องจะหาแม่เพียงเพื่อที่จะได้จับหน้าอกของแม่ก่อนนอน ทั้งที่เขาคอยเอาใจทุกอย่าง นี่ถ้าหากเขาไปตั้งละครมทำหน้าอกได้เดี๋ยวนี้ เขาคงทำเลยกระมัง จะได้ตัดเธอจากวงโคจรของลูกได้สมใจ

ฝืนใจก็จะทำ

“ลูกหลับสนิทแล้วใช่ไหม” เสียงห้วนๆ ของชายหนุ่มที่นั่งกอดดอก
อยู่มุมห้องตั้งขึ้นทันทีเห็นว่าพราวนาราขยับตัวออกห่างจากร่างอวบของ
ยายหนูวัยอย่างสามขวบ

“ค่ะ”

“ถอยไปเลยพราว พี่จัดการดูแลลูกของพี่เองได้” เควินจัดการซ้อน
ร่างลูกสาวย้ายมายังเตียงเด็กที่มีที่กั้นอย่างดีกันยายหนูนอนดิ้นจนตกเตียง
จวบราตรีสวัสดิ์ที่หน้าผากเล็กและจวบลงบนคิระขยายหนูเบาๆ จึงผละห่าง

“ตามพี่มานี้”

“ขอพราวบอกลูกก่อนนะคะ”

พราวนารายังไม่ได้กูดไนต์คิสลูกเลย แต่แล้วเธอก็ไม่มีโอกาสได้ทำ
อย่างที่ต้องการหรอก เพราะเขาลากเธอออกห่างจากเตียงลูก ทั้งที่อีกนิดเดียว
เธอก็จะถึงตัวลูกแล้วเชียวน

“พี่เควินคะ พราวขออโงะเถอะนะคะ”

“ไม่ได้ทำมันสักวันไม่เป็นไรหรอกมั้ง” ถึงเธอจะทำหน้าเศร้าเพียงใด

เขาก็ไม่มีทางเห็นใจ

“แต่พราวเคยทำของพราวทุกวันนี่คะ”

“แล้วพี่ละ พี่เคยได้ทำอย่างที่พราวทำกับลูกสักกี่วันกัน”

เพราะน้ำเสียงและถ้อยคำของเขาสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดใจ พราวนาราจึงต้องยอมตัดใจจากลูกสักคืน ก่อนที่เขาจะพาเธอมาที่ห้องนอนของเธอ ซึ่งเป็นห้องที่ติดกับห้องลูกนั้นละ

“ถอดเสื้อผ้าออก” เขาสั่งพร้อมกับปล่อยมือให้เธอเป็นอิสระ

“ไม่ค่ะ”

อยู่ๆ มาบอกกันให้ทำอะไรแบบนี้ใครจะทำ ถึงจะเคยมีอะไรกันมาแล้ว ถึงเขาจะเคยเห็นเคยสัมผัสมาก่อนก็เถอะ อย่างไรก็ตามเสียเขาก็อายุอยู่ดี

“พี่บอกให้ถอด”

“พราวไม่ถอด พราวไม่ใช่ที่ระบายอารมณ์ของใครนะคะ”

“ผู้หญิงเนียชอบทำตัวรำคาญกันหมดหรือไง” เควินบ่นน้ำเสียงไม่จริงจังกัก แล้วเขาก็ก้าวพรวดเข้ามาถึงตัวเธอ ปิดโอกาสไม่ให้เธอหนีไปไหนได้

“พี่เควิน! ปล่อยพราว พี่จะทำอะไรพราว”

“ไหนบอกว่าพี่ทำเจ็บไปทั้งตัวแล้วทำไมแรงเยอะจังพราว จั๊กก็ทายาเองจัดการเองแล้วกัน” เมื่อเธอตื่นมากจนเกินไปเควินก็ปล่อย ถึงตอนนี้นี่ละพราวนาราถึงได้เห็นว่าในมือเขามีหลอดยาอยู่หลอดหนึ่ง อย่างน้อยก็ทำให้รู้ว่าเขาก็งี้ใส่ใจเธอบ้าง ไม่ได้ใจจัดใจดำเกินไป

“ขอบคุณนะคะ”

“แค่ไม่อย่าให้มีคนมาตายที่นี่ ถึงจะเกลียดคนคนนั้นมากก็เถอะ”

เมื่อครู่พราวนาราเกือบจะยิ้มแล้วเชียว พอเขาพูดแบบนี้ก็หนีก็อยากจะปาหลอดยาคืนนั้ก เกลียดเธอ แต่จ้องหน้าอกเธอเขม็ง

“พี่จะเอาอย่างไรกับพราวกันแน่คะ พราวรอมาทั้งวันแล้วนะคะ พราวต้องการความชัดเจนค่ะ”

“สำหรับเด็กพิเรนทร์ คิดว่าพีเป็นไอ้คนโง่อย่างพราวพีมีบทเรียนจะมอบให้อยู่แล้วละ ไม่ต้องกลัวหรอกว่าจะไม่ถูกลงโทษอะไรเลย เว้นสักกับ ตาธรรมหรือใครก็ช่วยอะไรพราวไม่ได้หรอก”

“ก็ไม่ได้บอกว่าจะขอความช่วยเหลือจากใครนี่คะ” ถึงจะหวั่นใจ แต่พราวনারาก็ยังกล้าที่จะสบเข้ากับนัยน์ตาดุของเขา เพราะคิดว่าย่างทำให้เขารู้ว่าเธอกลัว เขาก็อาจจะยิ่งดุดันกับเธอมากขึ้น

“อยากมีลูก แต่ไม่อยากมีสามีมาใช้ใหม่”

ไม่มีคำตอบใดๆ จากเธอ นั่นหมายความว่าสิ่งที่เขาเข้าใจมันถูกต้องแล้ว เจตียาไม่ได้โกหก

“งั้นพีจะทำในสิ่งที่พราวเกลียดที่สุด”

“พีจะทำอะไรพราวหรือคะ” ครั้งนี้พราวนาราเอ่ยถามน้ำเสียงตระหนก เริ่มเก็บอาการไม่อยู่แล้ว

“จะเป็นสามีของพราว เป็นในสิ่งที่พราวไม่ชอบไป”

คำประกาศกร้าวของเขาทำให้พราวนาราถึงกับตัวสั่น เขาต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่คิดจะทำอะไรแบบนี้

“พีเควินอย่างนะคะ อย่าทำอะไรพราวนะคะ ถ้าเข้ามาพราวสู้ตายนะคะ”

“กลัวไปทำไม พีไม่ได้ฆ่าแกงพราวสักหน่อย แล้วต่อไปนี้พราวต้องจำให้ขึ้นใจด้วยว่า หลังจากลูกหลับ ตัวของพราวเป็นของพี พราวคือของพีคนเดียวเท่านั้น”

“แล้วถ้าพราวไม่เต็มใจ พีเควินก็จะปล้ำพราว จะบีบบังคับพราวจนได้หรือคะ”

“พราวคิดว่าตัวเองไม่เต็มใจคนเดียวหรือไง พีเองก็ไม่ได้เต็มใจหรอกน่า ไม่ได้พิศวาสอะไรในตัวพราวเลยสักนิด ก็แค่อยากให้บทเรียนคนอย่างพราว ฝืนใจยังงี้ก็ต้องทำ”

ในเมื่อเธอโกหกได้ ทำไมเขาจะโกหกไม่ได้ ไม่มีทางให้เธอรู้หรอกว่า

ตลอดสี่ปีที่ผ่านมาเขายังนึกถึงบทรักนั้นอยู่ ติติใจบ๊อบอะไรไม่รู้

“ให้บทเรียนแบบอื่นก็ได้นี่คะ ไม่จำเป็นต้องรังแกกันแบบนี้เลย”

“พูดมากเสียเวลาน่าพราว เตียวลูกก็ตื่นก่อนพอดี แล้วยาเนี่ยไว้ทำ
ที่หลังแล้วกัน มันเหม็น พี่ไม่ชอบ พี่อยากดมกลิ่นหอมๆ ของพราวมากกว่า”

“ไม่ค่ะ ไม่เอาแบบนี้ละคะ เอายาคืนมาค่ะพี่เควิน” พราวนาราจะคว้า
หลอดยาที่เขากระชากออกจากมือคืน แต่เขากลับโยนมันทิ้งไปอย่างไม่ไยดี

“แล้วก็สบายใจได้นะพราว พี่จะไม่คิดจะเป็นสามีถาวรของพราว
หรอกนะ ผู้หญิงที่ทำอะไรมันก็ได้เพื่อความต้องการของตัวเองโดยไม่สนใจ
ความรู้สึกของคนอื่นนะ พี่ไม่อยากเก็บไว้กับตัวไปทั้งชีวิตหรอก พี่ไม่ไว้ใจ
จะแทงข้างหลังเราเมื่อไรก็ไม่รู้ เอาไว้พี่เบื่อก็คงจะลงโทษพราวเมื่อไร และลูก
ปรับตัวเข้ากับพี่ได้ดีกว่านี้ พี่ก็จะปล่อยพราวไป จะไม่แตะต้องตัวพราวอีก
แม้แต่ปลายก้อย”

พราวนาราเจ็บกับคำพูดสุดท้ายของเขาเสียจนน้ำตาซึม เธอต้องบ้า
ไปแล้วแน่ๆ แทนที่จะเจ็บปวดหากเขาข่มเหง แต่กลับเจ็บปวดเพราะเขา
ไม่คิดจะแตะตัวเองอีก เขาทำเหมือนเธอไม่มีค่าอะไรเลย

“พราวมีชีวิตมีจิตใจนะคะ พี่เควินจะทำกับพราวเหมือนไม่มีความ
รู้สึกไม่ได้”

“แล้วที่พราวทำกับพี่ละ เคยถามพี่ใหม่ว่าพี่รู้สึกยังไง”

“โอเคค่ะ พราวผิด พราวยอมรับ แต่พี่จะให้พราวรับผิดชอบแบบนี้
ไม่ได้ค่ะ พราว...พราวมีคนพี่พราวรักอยู่แล้ว พราวอยากเก็บรักษา
ร่างกายของพราวเอาไว้ให้เขาค่ะ เห็นใจพราวเถอะนะคะ” อะไรที่คิดว่าทำ
แล้วจะรอดจากสถานการณ์นี้พราวนาราก็จะทำให้หมด

“มันคือใคร!”

เสียงของเขาทำเอาแก้วหูของพราวนาราแทบแตก

“พี่เควินไม่รู้รู้จักเขาหรอกค่ะ และเพราะเขาเนี่ยแหละค่ะที่ทำให้พราว
ทำผิดกับพี่ เขามิผู้หญิงใหม่หลังคุณพ่อคุณแม่ตาย พราวเลยยิ่งโดดเดี่ยว

“ไฉ่คะ มันทำให้ความฝันที่พราวอยากมีลูกยิ่งริบหรี่ พราวก็เลย...”

“บ้าเอ๊ย! เห็นพี่เป็นตัวแทนคนอื่นนั่นหรือพราว ให้พี่ช่วยทำให้ฝันตัวเองสำเร็จ ตอนทีนอนกับพี่ก็เห็นพี่เป็นคนอื่น ลูกก็คงคิดว่าเป็นลูกคนอื่นใช่ไหม ถึงไม่เคยบอกอะไรพี่สักคำ ไม่ยอมรับผิดชอบการกระทำของตัวเองเลยสักอย่าง”

เควินในเวลาทีเห็นหน้าแดงด้วยความโกรธจนน่ากลัว ความทะนงในตัวทีคิดว่าตนเองเป็นที่หมายปองของสาว ๆ เกือบจะหายไปหมดเพราะเธอ และตอนนี้เขาก็พร้อมจะให้บทเรียนกับคนทีไม่เห็นค่าตนเอง

“พี่จะทำให้พราวลืมมัน แล้วจำได้แค่พี่คนเดียว!”

“ยะ...อย่าคะ ถ้าพี่ทำแบบนี้กับพราว พี่เจนี่จะเสียใจนะคะ”

“เจนี่มาเกี่ยวอะไรด้วย หยุดลากคนอื่นมาวุ่นวายกับเรื่องของเราเถอะน่า”

“ทีพี่เจนี่คือคนทีผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายอยากให้มีันหมายและตบแต่งกันไฉ่คะ แล้วพี่เจนี่เขาก็...” พราวนารากล้ากสิ้นฝันก้อนสะอื้นทีกำลังตีตื้นขึ้นมาจากอกลงไปดังเดิม

“พี่เจนี่เขารักพี่นะคะ รักพี่คนเดียว และรักมานานแล้วด้วย”

“นั่นหรือ พี่เพิ่งรู้ซะเนี่ย พราวเป็นห่วงความรู้สึกของพี่สาวตัวเองหรือ ถ้าพราวเป็นห่วงความรู้สึกของพี่สาวมากจริงๆ พราวคงไม่เลือกทีเป็นพ่อพันธุ์แต่แรกหรือมั้ง รู้แกใจดีอยู่แล้วนี่ว่าพี่กับเจนี่เป็นอะไรกัน และต่อให้ตอนนี้พี่ไม่ยุ่งกับพราว ยังไงเสียเจนี่เขาก็โกรธพราวเกลียดพราวอยู่ดี ก็พราวนะทรยศเขามาตั้งแต่เมื่อสี่ปีก่อนแล้วไฉ่”

ถ้อยคำของเขาสะกิดแผลในใจของพราวนาราได้เป็นอย่างดี สุดท้ายเธอก็ห้ามอะไรเขาไม่ได้ ไม่ว่าจะหันหนีไปทางไหนก็ไม่พ้นมือเขา ร่างกายของเธอเองก็เหลือเกิน เพียงแค่เขาสัมผัสจับเปลี่ยนผ้าได้ไม่นานก็อ่อนระทวยยอมให้ความร่วมมือกับเขาเสียแล้ว ทีเป็นอย่างนี้คงจะเป็นเพราะส่วนลึกของหัวใจมันเรียกร้องหาเขามาตลอด

ตอนนี้เขาทอหายใจอยู่แถวต้นคอ ไม่รู้ว่าเหนียวกับการรับมือกับเธอเมื่อครู่ หรือเพราะอย่างอื่นกันแน่ ลมหายใจนั้นอุ่นร้อนปรารดผิวเนื้อเย็นหน้าของเธอ ค่อยๆ เลื่อนมาเรื่อยๆ จากลาดไหล่เนียนมาจนกระทั่งถึงริมฝีปากอิมที่เผยอรออยู่

พราวนาราหลับตาพร้อมรับจุมพิตร้อนจากคนที่ตอนนี้เธอยากจะกลืนกินเธอแทบขาด ยิ่งสัมผัสเธอภาพวันเก่าๆ ก็ยิ่งผุดพรายขึ้นมาในความทรงจำของทั้งคู่ โดยเฉพาะเควิน ผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ใจกล้าเดินเข้าหาเสื้อหนุ่มที่กำลังหิวโหยอย่างไม่กลัวเกรง ยิ่งกระตุ้นให้เธอยากจะแทรกตัวอยากจะบิดเบียดซ้าลงไปนอนรอยเดิมเมื่อครั้งก่อนนั้นใจแทบขาด

เมื่อได้กอบกวมความนุ่มวอบของปทุมธันคู่งามก็ยิ่งเร่งเร้าความต้องการของเธอ มันทำให้เธอเปลอตรงออกมาด้วยความฉุกใจ ถึงกับต้องผละจากริมฝีปากอิมของเธอ เลื่อนตัวลงมาจูบหนักๆ ก่อนจะรวบรวมเข้ามาดูดดื่มขบเม้มอย่างหิวกระหาย สลับเวียนทั้งสองข้างจนปลายยอดค้ำและบวมเต่งก็ยังไม่ยั้งที่มีที่ท่าว่าจะหยุด

พราวนาราตรงประທံงແ່ວๆ สองมือเล็กพยายามลูบไล้สัมผัสเอาใจเขา ลืมตาขึ้นมองอ่อนหวานให้เขาปรานี ทว่าครู่ต่อมาแทนที่จะเห็นใจหรือนึกเอ็นดู เขากลับทำให้เธอกลับต้องตื่นพล่านทรมาณยิ่งกว่าเดิม เขากะกุ่มยัดสะโพกเธอไว้แน่น แล้วลื่นร้อนก็ลากไล่เธอลงไปที่หน้าห้องแบบราบ ก่อนจะประทับต่ำลงไปกว่านั้น

“พะ...พี่เควินคะ” สองมือวางลงบนปากกว้างจิกเกร็งลงไปอย่างลึมตัว ยิ่งเกร็งยิ่งต่อต้านยับหนึเขาก็ยิ่งรุกเธอหนักขึ้น กระทั่งร่างบางลั่นกระตุกอย่างแรงพร้อมๆ กับเสียงกรี๊ดร้องของเธอนั่นละ เขาถึงได้ผละออกพร้อมรอยยิ้มสาแก่ใจ ก่อนจะก้มลงคลุกเคล้าอิมอีกครั้ง

เมื่อเธอรู้ว่าเขาจะทำอย่างไรต่อไปก็ผวาคว่าข้อมือที่กำลังซ่อนเข้าใต้ข้อพับขาดนไว้แน่น สายหน้าจนมกระจายเพราะความเจ็บปวดในครั้งแรกทำให้เธอหวาดหวั่น

“ไว้ใจพี่ พี่จะไม่ทำให้เจ็บเหมือนครั้งก่อนหรอก”

พราวนารายังคงส่ายหน้าเช่นเดิม

“มันไม่เจ็บแล้ว เชื่อพี่สิ” เควินมอบจุมพิตปลอบโยนเอาใจ สลับกับคลุกเคล้าทรวงสล้างหลอกล่อให้เธอเพลิดเพลिन แล้วอาศัยจังหวะนี้รุกรานเข้าสู่ช่องทางอันคับแคบแน่นกระชับ ไม่อยากเชื่อเลยว่าถึงจะผ่านการมีลูกมาแล้วคนหนึ่ง แต่เธอยังดูเหมือนเดิมไม่มีผิด เหมือนเขากำลังจะได้พรหมจรรย์จากเธอเป็นครั้งที่สอง จนต้องขยับแยกเรียวवासยให้เปิดทางมากขึ้นเพื่อให้รับตัวตนเขาเข้าไปให้หมด

“ไม่...พราวไม่เอา หยุดนะคะ” เธอกรีดร้องพลางผลักไสเขา รู้สึกเหมือนร่างเล็กๆ ของตนจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ

“นี่ชวนพี่รำลึกความหลังใช่ไหมขยายเด็กแสบ ชอบใช่ไหมล่ะ”

“พราวไม่ชอบ!”

เควินกัดฟันกรอด เด็กแสบนี้กล้าตัวอย่างไร้ปฏิเสทเขาอีกแล้ว ซึ่งยิ่งโกรธอารมณ์ปรารธนากลับยิ่งเพิ่มมากขึ้น เขาเริ่มขยับเขยื้อนกายที่ระน้อยด้วยจังหวะช้าๆ เพื่อให้ร่างกายของเธอปรับตัวให้ได้เสียก่อนจึงค่อยๆ เพิ่มความหนักความเร็ว โดยมีสายตาทหวานของคนใต้ร่างคอยจับจ้องทุกการกระทำของเขาด้วยแวตาทที่ซ่อนความนัยบางอย่างเอาไว้ไม่มิต แต่ท่าเสียตยที่เขามองข้ามมันไป ไม่เช่นนั้นเขาคงจะตกใจหากได้รู้ว่าเธอไม่ได้เกลียดมัน ไม่ได้เอื่อยกมีกันแค่สองคนแม่ลูกเท่านั้น

“ปล่อยพี่สิพราว พี่จะไปนอนกับลูก” เสียงทุ้มๆ กระซิบบอกหลังความสดซาดซัดไปทั่วกายแล้วเธอกลับกอดรัดตัวเขาไว้แน่นไม่ยอมให้ห่างกาย

“ค่ะ”

น้ำตาอู่ๆ เอ่อลลล สุขมากเสียจนไม่เอื่อยกปล่อยเขาไป และเอื่อยกรู้เหลือเกินว่าเขาจะรู้สึกเหมือนเธอบ้างหรือเปล่า ‘ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้นะพราว ใจแข็งหน่อยสิ’

“พรงนี่อย่าตื่นสายทำตัวเป็นคุณนายล่ะ”

“คะ เอ่อ...เดี๋ยวคะ แล้วพราวล่ะคะ ทิ้งไว้แบบนี้หรือคะ”

“คนนอกอย่างพราวก็นอนคนเดียวไปแล้วกัน” เขาเรียกเธอว่าคนนอก
ได้เต็มปากเต็มคำ

“ขอไปด้วยได้ไหมคะ นะคะ เมื่อคืนพราวก็ไม่ได้นอนกอดลูกมา
คืนหนึ่งแล้ว พราวขอโทษนะค่ะพี่เควิน อย่าทำอย่างนี้กับพราวเลยนะค่ะ
อย่าทรมานพราวเลยนะ”

“อดทนหน่อยสิ พี่ยังนอนคนเดียวได้ตั้งสามสี่ปี ทำไมคนเก่งอย่าง
พราวจะทำได้ล่ะครับ” เควินไม่พูดเปล่า ยังยิ้มเย้ยเธอด้วย

นัยน์ตาเอ๋อคลอไปด้วยหยดน้ำตาของพราว นารามมองตามเขาไป
จนกระทั่งประตูห้องปิดลง เธอจะนอนหลับได้อย่างไรกัน เคยนอนกอดลูก
มาทุกคืน อยู่ๆ ก็ถูกล้างห้ามใครมันจะทำให้ไหว พอตกตึกเธอก็ทนไม่ได้
คิดอยู่แต่อย่างเดียวคือตายเป็นตาย อย่งไรเธอก็ต้องได้นอนกอดลูก

พราว นารา แอบย่องเข้ามานอนเบียดบนเตียงใหญ่กับหิ้งคู่จนได้
คราแรกเธอก็นอนอยู่อีกฝั่ง แต่ไปๆ มาๆ ไม่รู้นอนกันที่ไหนเธอถึงได้
กลายเป็นคนกลาง ถูกทั้งพ่อทั้งลูกแย่งกันกอด ซ้ำยังจับจองหน้าอก
คนละข้างจนเธอกระดิกตัวแทบไม่ได้ นั่นเป็นเหตุให้เข้าสู่วันถัดมา
คนใจร้ายเห็นหน้าเธอเป็นคนแรกของวัน เขาดูเธอด้วยสายตาราวกับจะ
กินเลือดกินเนื้อ ก่อนจะเหวี่ยงเธอออกจากเตียงอย่างไม่นึกสงสารกันเลย
สักนิด

ผู้ชายบ้า! ลูกก็ลูกของเธอ อุ้มท้องมาคนเดียวตั้งเก้าเดือน แบ่งก็แบ่ง
ออกมาจากท้องเอง เลี้ยงคนเดียวมาอีกเกือบสามปี อยู่ๆ ก็ถูกเขาซุบมือเปิบ
จะยึดลูกของเธอไว้คนเดียว เสียงพ่อลูกหัวเราะสนุกสนานดังแว่วออกมา
นั้นบาดใจเธอดีเหลือเกิน แต่แล้วในจังหวะที่คิดจะตัดใจก้าวห่างจาก
บานประตูตรงหน้าเพื่อไปหาอะไรทำไม่ให้ตนเองฟุ้งซ่าน อยู่ๆ ร่างเล็กกลมๆ

ก็วิ่งออกมาถอดหม้อที่ตัวเธอ

“คุณแม่ขา” ยายหนูแหงนหน้าขึ้นมองพร้อมยิ้มตาหวาน

“ทำผมให้เวนิสหน่อยค่ะ”

“อ้าว ทำไม่เป็นหรือคะพี่เควิน” พราวนาราหัวเราะเบาๆ กับสีหน้ายับยั้งของชายหนุ่มตัวโต ก่อนจะอุ้มลูกหมูของเธอเข้ามาหนึ่งที่ปลายเตียง

“พราวก็สอนพี่สิ”

“ไม่ค่ะ” เรื่องอะไรเธอจะสอน หากเขาทำเป็นทุกอย่างเธอก็จะหมดประโยชน์ในทันทีนะสิ แต่เขาก็ช่างหน้าด้าน เมื่อเธอไม่ยอมสอนก็มานั่งเบียดชะเง้อหน้ามองเธอเปียผมให้ลูกอย่างตั้งใจ มองได้ก็มองไปเถอะ เรื่องแบบนี้ทำตามไม่ได้งายๆ หลอก เพราะผมสีน้ำตาลเส้นเล็กๆ ทั้งนุ่มทั้งสั้น

“ผมเวนิสสีเหมือนพี่”

“ใช่ค่ะ” พราวนาราสัมผัสได้ถึงความรู้สึกยินดีของเขา เขาทำเหมือนค้นพบสิ่งล้ำค่า มันจึงทำให้เธอพลอยยิ้มไปกับเขาด้วย

“สีตาด้วยนะคะ ผิวก็ด้วยค่ะ ผิวเหมือนเด็กฝรั่ง”

“ดีจัง แล้วยังมีอะไรอีกบ้างที่เหมือนพี่” น้ำเสียงที่เอ่ยถามดูมีความสุขมาก ก่อนจะเปลี่ยนเป็นจุกจิก

“พราวทำยังไงลูกถึงได้คลอดออกมาเหมือนพราวแค่คนเดียว”

พราวนาราตามอารมณ์เขาไม่ทันเลยจริงๆ จึงได้แต่เงิบ จะได้ไม่ถูกดูหรือต่อว่า และเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมลูกถึงเหมือนเธอนัก

“อู๊ย พี่เควินคะ”

เควินยกตัวเธอขึ้นมา นั่งบนตักตัวเองหลังจากเธอไม่ทันระวังตัว และเป็นจังหวะที่เธอจะปล่อยผมลูกเพื่อนเปลี่ยนมาทำอีกข้างพอดี ซึ่งไม่ใช่แค่บังคับให้นั่งเท่านั้น เขายังโอบกอดเธอแล้ววางคางเกยที่ไหล่ลาดเนียนของเธอด้วย

“พี่เควินคะ”

“ก็แค่อยากดูให้ชัดๆ พราวก็ทำต่อไปสิ” เขาตอบหน้าตาเฉย ไม่ได้

สนใจเลยว่าสิ่งที่ทำอยู่มันส่งผลอะไรกับเธอบ้าง

“แต่พราวไม่ถนัด”

“ถ้ายังไม่หยุดขยับสะโพก ไม่หยุดเรื่องมาก พี่จะเข้าไปอยู่ในตัวพราว เพื่อมันจะควบคุมได้ง่ายขึ้นเหมือนเมื่อคืน” แล้วเขาก็เอื้อมมือไปที่หน้าอก อวบของเธอข้างหนึ่ง รังแกมันเบาๆ เป็นการขู่ ไม่ได้ทำให้เจ็บเลย แต่มันทำให้เธอชนลูกสะท้านไปทั้งตัว

“ค่ะ หยุดแล้วค่ะ หยุดแล้ว” พราวนาราระแทกเสียงใส่เขา
“งั้นก็ทำสิ”

“ค่ะ” เธอแก้มิ่งทำผมเร็วๆ ปล่อยให้เขาดูไม่ทัน และเพื่อให้เขา ปล่อยเธอลงจากตักที่อุ่นจนร้อนนี้เร็วๆ เช่นกัน ได้ยินเสียงเขาครางฮึ่มๆ อยู่หลายครั้งจนกระทั่งเธอทำให้ลูกเสร็จ เขาก็เรียกเด็กรับใช้ที่เธอเพิ่ง รู้ว่ามีตัวหรือมารับตัวเวนิสไปดูแล เพราะเขามีเรื่องจะคุยกับเธอเป็นการ ส่วนตัว โดยที่ไม่ยอมมาให้เธอลงจากตัก ไม่ยอมเอามือออกจากอกเธอ ไม่สนว่าเธอจะอายหรือเปล่า ตอนที่ลูกเอียงคอมองอย่างสงสัยเขาก็ทำเฉย

“ปล่อยพราวเถอะค่ะ”

“ให้กอดหน่อยเถอะน่า ตัวนุ่มๆ หอมๆ แบบนี้จะหวงไว้ให้ใครกอด พ่อของลูกก็กอดไม่ได้หรือไงกัน ยิ่งกว่ากอดก็ทำมาแล้วทั้งคืน หรืออยาก ให้ทำอีก”

“ไหนบอกว่าไม่พิศวาสพราวไงคะ นี่ลงโทษพราวอยู่ หรือสนอง ความต้องการตัวเองกันคะ”

ควินครางฮึ่มๆ ในลำคอเบาๆ อย่างไม่ชอบใจ “เรามีเรื่องต้องตกลง กันนิดหน่อยนะพราว จะได้อยู่ด้วยกันอย่างสงบ”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“ข้อแรก ห้ามพราวทำอย่างเมื่อคืนนี้อีก พี่ไม่ชอบนอนกอดใคร พี่อึดอัดและรำคาญ เว้นแค่ลูกคนเดียวเท่านั้น” หากไม่ใช่เพราะตอนนั้น กลัวลูกตกใจตื่นเขาคงไม่ทำแค่เหวี่ยงเธอออกมาเฉยๆ หรือก

“ก็พราวอยากนอนกอดลูก พี่เควินไม่ได้ทำร้ายจิตใจพราวแค่คนเดียว นะคะ แต่ทำร้ายจิตใจลูกด้วย”

“ลูกก็ไม่เห็นร้องไห้หาแม่นี่”

ใช่ เธอไม่ได้ยินเสียงลูกร้องไห้เลย ทั้งที่ปกตินะถ้าไม่มีแม่นอนด้วย ยายหนูจะร้องงอแงบ้านแตก แต่พอเจอเขานี้แหละที่ทำให้พฤติกรรมของลูก เปลี่ยนไป ปกติก็เป็นเด็กเห่ของเล่นเห่ของใหม่อยู่แล้ว ไม่นึกเลยว่าจะเห่พ่อขนาดนี้ นี่ถ้าเกิดมีแม่ใหม่ขึ้นมาอีกไม่รู้จะเห่อีกไหม

“ห้ามติดต่อกับใครถ้าพี่ไม่อนุญาต”

“ไม่มีใครให้ติดต่อกันแล้วค่ะ ขอโทรศัพท์พราวคืนเถอะนะคะ พราว รู้ว่าพี่ให้คนไปเอาของมาจากลุงสุชาติแล้ว”

สีหน้าของเควินในยามนี้บอกชัดว่าเขาไม่เชื่อ เขาเห็นกับตาในหลายๆ ครั้งที่เขาแะมาหาคาของเขา เธออัยยาคัยดีหักทลายคนไปทั่ว รู้จักตั้งแต่ หน้าหมู่บ้านยันท้ายหมู่บ้าน และอย่าว่าแต่คนเลย หมามาแมวกี่ไม่เว้น ขนาดหมาที่เขาเลี้ยงเอาไว้เธอยังสนิทกับพวกมัน

“พี่จะเอามือถือเครื่องใหม่มาให้ โทร.ติดต่อกับได้เฉพาะพี่คนเดียว เครื่องเก่าทิ้งไปเถอะน่า เก่าจนขึ้นราแล้ว แล้วก็ห้ามออกไปจากที่นี่เด็ดขาด พี่รีบกลับบ้านไปเมื่อไรพี่จะส่งคนให้ยิงเลย ถ้าอยากได้อะไรก็บอกคนของพี่ พวกนั้นจะจัดการมาให้ถึงมือพราวเอง” ความจริงแล้วที่นี้มีคนดูแลประจำ แต่เมื่อวานเขาสั่งให้ทุกคนออกไปให้หมด เพราะเขาอยากดูพฤติกรรมของ พราวนารา เพราะฉะนั้นแล้วถึงเธอไม่ได้ออกไปไหนเลยเธอก็สามารถมีชีวิต ปกติที่นี่ได้สะดวกสบายทุกอย่าง

“จะกักขังกันเกินไปหรือเปล่าคะพี่เควิน”

“ไม่เกินไปหรอก เพราะตอนนี้ไม่ใช่แค่พราวคนเดียวไงที่อยากปิด เรื่องพ่อแท้ๆ ของเวนิสเอาไว้เป็นความลับ แล้วถ้าพราวฝ่าฝืนคำสั่ง พี่จะให้คนของพี่ยิงพราวทิ้งซะ ลูกคนเดียวแหละพี่เลี้ยงเองได้”

“พี่เควิน!”

“พี่พูดจริง ถ้าพราวไม่กลัวก็ลองดู ดีเหมือนกันนะ พี่จะได้หาแม่ใหม่ให้เวนิส”

ใช้สินะ เธอเองก็แค่เด็กกำพร้า ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง เขาคงอายุถ้าคนอื่นรู้ว่าเขาพลาดท่าทำเธอท้อง จะฆ่าทิ้งเลยก็คงไม่แปลก

“พราวไม่น่าเลือกพี่เป็นพ่อของลูกเลย” เธอแสร้งทำพราวพันเท่านั้น แต่กลับได้ยื่นเต็มสองหูและทำให้เขาโกรธมาก

“แล้วจะเลือกใคร!”

“ทำไมต้องตวาดด้วยคะ พราวไม่ชอบเสียงดังนะคะ” ไม่ใช่แค่ไม่ชอบ แต่พราวนารากลับเสียงดังเลยก็ว่าได้ ยิ่งถูกคนตวาดใส่หน้าเธอก็ยิ่งกลัว น้ำหูน้ำตาพานจะไหลออกมาเสียตื้อๆ

“ไม่ชอบก็เรื่องของพราว”

“ใจดำ! พราวเกลียดพี่” เธอตะโกนใส่หน้าเขา เจ็บและจุกในใจเหลือเกิน

“แล้วพราวคิดว่าพี่ชอบพราวหรือไง ผู้หญิงอะไรคิดได้แต่เรื่องบ้าๆ”

พราวนาราเจ็บจนจุก รู้อยู่หรือกว่าเขาไม่ได้รักตัวเอง แต่ก็ไม่ยอมได้ยินแบบนี้ โดยเฉพาะในเวลาที่เขาถอดเธออยู่ ซ้ำมือไม้มันยังเริ่มสัมผัสผิวเนื้อเธอมากขึ้น คนเกลียดกันเขาทำอย่างนี้หรือไร

“และเพราะพี่เกลียดนี่แหละ พี่ถึงได้กลัวว่าถ้าความลับมันเปิดเผย พี่จะถูกตาดารมบังคับให้รับผิดชอบพราว เป็นอีหนูหลานรักของตาดารมคนหนึ่งไม่ใช่หรือพราวนะ”

พูดถึงตาตัวเองแล้วเควินก็รู้สึกหมั่นไส้ผู้หญิงบนตักนี่นัก ไม่รู้เธอไปทำเสน่ห์อะไรตาของเขาถึงเอ็นดูเธอมากกว่าหลานแท้ๆ ของท่าน โดยเฉพาะเขาถูกถีบไว้ลำดับสุดท้ายของหลานๆ ก็เพราะเคยมีเรื่องกับเธอนี่ละ ทั้งที่เธอเองที่เป็นฝ่ายผิตวิ้งตัดหน้าร้ายนตร์ของเขาเอง แต่เขากลับโดนดู จึงทำให้ครั้งหลังๆ ที่เจอกันเขามักจะหน้าบึ้งใส่เธอ พูดจาด้วยนัยคำได้ และขยี้มองอยู่ห่างๆ ก็พอ ซึ่งเธอก็ไม่รู้เป็นอะไรถึงได้ชอบเข้ามาเกะกะ

สายตาเขาตลอด มองไปทางไหนก็เจอ

“พูดถึงคุณตาธรรม พราวก็นึกขึ้นมาได้พอดีว่าใกล้จะถึงวันเกิดคุณตาธรรมแล้วนะคะ พราวเคยไปร่วมงานทุกปี ปีนี้ก็รับปากท่านเอาไว้แล้วด้วยว่าจะไป ถ้าตอนนั้นพราวยังอยู่ในความควบคุมของพี่ หวังว่าพี่คงไม่ห้ามพราวหรอกใช่ไหมคะ”

“ยังเหลือเวลาอีกเยอะ เป็นเดือนเลยไม่ใช่เหรอ ใกล้เสียที่ไหนล่ะพราว” เควินแค้นหัวเราะเบาๆ

“พราวก็ถามเพื่อไว้เฉยๆ นี่คะ”

พราวนารายากเลื่อนเวลาได้เหลือเกิน เพื่อบางที่ตาธรรมหรือคนที่เธอจะไปพบเจอในวันนั้นอาจจะช่วยเธอกับลูกได้ แต่ไม่เป็นไร อย่างน้อยมันก็ทำให้เธอยังมีหวัง และระหว่างที่รอก็คงต้องหาทางติดต่อกันคนอื่นให้ได้ โดยไม่ให้เขาจับได้ หรือหาทางไปจากที่นี่พร้อมกับลูก

“คิดอะไรไม่ได้อยู่ใช่ไหมเนี่ย”

“เปล่าค่ะ ว่าแต่พี่เควินจะให้พราวไปไหมคะ” แม้จะถูกเขาสงสัย แต่พราวนาราก็ยังตั้งความหวังเอาไว้มาก มองจ้องเขาอย่างรอคอยคำตอบ

“จะพาเวนิสไปด้วยไหม”

“ค่ะ พาไปด้วยทุกปี”

คำว่าทุกปีของเธอทำให้เควินหน้าเครียดไปถนัดตา เพราะนั่นหมายความว่าเธอไม่เคยปิดบังเรื่องตั้งท้อง แต่เขากลับไม่เคยรู้มาก่อน

“ทำไมไม่เคยมีใครบอกพี่เรื่องลูกของพราวสักคำ”

แม้แต่ภาพถ่ายของเธอกับลูกสักใบเขาก็ไม่เคยเห็น ทั้งที่เขาก็มาเยี่ยมตามบ่อยๆ ถ้าเขารู้ว่าเธอมีลูกเขาก็คงสงสัยเร็วกว่านี้และได้ทำหน้าที่พ่อตั้งนานแล้วด้วย

“แล้วพี่เควินเคยสนใจเรื่องของพราวหรือเปล่าล่ะคะ อันที่จริงเราสองคนไม่สนิทกันด้วยซ้ำ แล้วใครเขาจะเอาเรื่องของคนที่ไม่สนิทไปคุยกับพี่ล่ะคะ”

เควินเงียบ พรานนาราจึงไม่ต้องเดาคำตอบอะไรยาก

“เห็นไหมล่ะคะ ตัวเองไม่เคยสนใจใคร แล้วใครจะสนใจตัวเองกันเล่า วันๆ ก็มีแต่ทำงานกับลากคู่ขาขึ้นเตียงเท่านั้นมั้ง เห็นผู้หญิงเป็นของเล่น พรานเกลียดผู้ชายแบบพี่ที่สุด ลักวันเถอะคะกรรมจะตามทัน”

คนพูดยังพูดได้เรื่อยๆ แต่คนฟังกั๊กฟันกรอดๆ เธอจงใจต่ากันชัดๆ “อ๊วย พี่เควิน!” พรานนาราเกือบจะตกเตียงหัวทิ่มเพราะเขายกตัวเธอลงจากตักอย่างไม่เบามือนัก

“ระวังหน่อยสิพราน เดี่ยวตกลงไปก็หาว่าพี่ทำให้เจ็บตัวอีก”

“ก็พี่เควินทำจริงๆ นี่คะ”

เควินถอนหายใจอย่างหงุดหงิด จะมีบ้างไหมที่พรานนารานั่งเงียบบๆ ไม่เถียงเขาลักคำ “พี่เมื่อจะคุยกับพรานแล้ว มีรอบเดือนวันไหนตอบมาเร็วๆ จะได้หมดธุระสักที”

“จะรู้ไปทำไมคะ” โบทหน้าหวานแดงระเรื่อ เนิ่นอายเพราะไม่เคยมีผู้ชายคนไหนถามคำถามนี้กับเธอมาก่อน แล้วเขาก็ถามนึบๆ ไม่ทันให้ตั้งตัวเสียด้วย

“พี่จะได้วางแผนชีวิตถูก วันที่ไม่ต้องลงโทษพรานพี่จะได้เอาเวลาไปหาความสุขให้ชีวิตตัวเองบ้าง”

หมายความว่าการอยู่กับเธอ เขาคงจะเป็นทุกข์มาก

“ถ้ามันฝืนใจก็เปลี่ยนวิธีลงโทษพรานเถอะคะ ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างพี่พรานเกลียดนะคะ ง่ายกว่าเรื่องอย่างว่าอีก”

“ไม่มีทาง” เควินตอบกลับมาแบบไม่ต้องเสียเวลาคิดเลยด้วยซ้ำ เรื่องอะไรเขาจะปล่อยให้ร่างกายที่ลึกลับๆ ภายในใจฉวิลหามานานปีล่อยไปล่อยมาอยู่ตรงหน้าเฉยๆ ไม่คว่ำมากกอดก็มีแต่คนบ้าเท่านั้นละ

เขาทิ้งเธอไว้เพียงลำพัง เมื่อเธอเดินตามออกมาก็เห็นเขาหอมแก้มบอกลาสาวน้อยเพื่อออกไปทำธุระพอดี นัยน์ตาแดงๆ ของคุณแม่ยังสาวมองตามอยู่ครู่ก็ตั้งสติได้ก็ล้ากลืนความรู้สึกไม่พึงประสงค์ต่างๆ เอาไว้

แล้วหันมามั้มก้วงให้ลูกสาว ตักตวงช่วงเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันเอาไว้มากๆ เพราะอนาคตไม่มีใครล่วงรู้เลยว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“ทางนี้คะเควิน”

เจตียาส่งเสียงตะโกนเรียกด้วยความดีใจเมื่อเห็นเควินเดินเข้าไปในร้านอาหารที่เธอก็รออยู่ก่อนแล้ว เพราะมันใกล้ห้างสรรพสินค้าที่เธอมาทำธุระวันนี้พอดี เธอจึงขอมาล้างอาหารรอ เขามาถึงปั๊บจะได้กินกันเลย ประหยัดเวลาดี

“อยู่ๆ ก็นัดดินเนอร์เนี่ย เนื่องในโอกาสพิเศษอะไรหรือเปล่า คิดถึงเงินหรือคะเควิน”

“ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้วนี่”

“อ้อ๊ย เควิน ก็เจอกันครั้งล่าสุดยังไม่ถึงเดือนเลยนะ” เจตียาหัวเราะเสียงใส ปกติเธอพยายามติดต่อเขาตลอดละ แต่เขาทำตัวเป็นพวกมนุษยสัมพันธ์ดีติดต่อกับการส่วนตัวยากมากจริงๆ ที่เขากับเธอเองก็ไม่ใช่แค่คนรู้จักกันเสียหน่อย แต่เป็นอนาคตคู่ชีวิตของกันและกัน

และเพราะเขานิยัยไม่เหมือนใครนี่ละ จึงทำให้เธอไม่กล้าที่จะตามต่อแยะ ปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไปตามกาลเวลา อย่างไรเสียเขาก็ไม่มีทางฝันคำสั่งตาของเขาได้ ถึงเขาจะเคยปฏิเสธการแต่งงานกับเธอมาครั้งหนึ่งแล้ว ก็เถอะ แต่มันจะไม่มีทางเกิดขึ้นอีกครั้งแน่ เธอยอมเขาแค่ครั้งเดียวเท่านั้นละ

“มีอะไรหรือเปล่าคะเควิน”

เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีอารมณ์เข้าไปด้วย ยังนั่งนิ่งหน้าเครียด เธอก็เริ่มแปลกใจ

“จำเรื่องที่เราคูยกกันครั้งก่อนได้ไหม”

“เรื่องพรานหรือคะ” เธอสลัดยายน้องคนนี้ออกไปให้พ้นจากชีวิตไม่จริงจังๆ ถ้ารู้ว่าเขาเรียกตัวเองมาเพื่อคุยเรื่องของคนอื่น เจตียาคงไม่เสียเวลา

มาหรรอก เสียอารมณ์เปล่าๆ

“คุณยังไม่จบเรื่องยายพราวอีกหรือคะเควิน ปล่อยให้ไอ้คนที่เขาสงสัยว่าเขาจะเป็นพ่อเด็กตามหาตัวกันเอาเองเถอะค่ะ เจนี่นะไม่ได้ติดต่อยายพราวมาพักใหญ่แล้ว”

“ผู้ชายคนนั้นเขาตามหาพราวนารา น้องสาวของคุณกับลูกจนพบตัวแล้ว แต่เห็นว่าเธอดูแปลกๆ ไป ทำตัวห่างเหินตลอดเวลา เขาจึงสงสัยว่าเธออาจจะมีใครสักคนในใจและยังรักคนคนนั้นอยู่มาก เขาขอร้องขอให้ช่วยสืบเรื่องนี้ให้หน่อย จะได้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ดีหรือร้าย เป็นห่วงอนาคตของลูก กลัวว่าอาจจะเจอพ่อเลี้ยงไม่ดี”

“แห่ม ช่วยจัดการเรื่องของคนอื่นให้ราวกับเป็นเรื่องของตัวเองเลยนะคะเควิน”

“แล้วรู้อะไรบ้างไหมละเจนี่”

“รู้สิคะ” เจตียาอมยิ้มเจ้าเล่ห์ “ไม่มีใครรู้หรอกว่าแท้จริงแล้วเธอไม่ได้เป็นที่สาวที่แสนดีอย่างที่ทุกคนเห็นเลย และพราวนาราเองก็เปรียบเหมือนหนามยอกอกของเธอมามาก เป็นตัวแบ่งความรักจากพ่อแม่ไปจากเธอแบ่งทุกอย่างที่ควรเป็นของเธอไปตลอด จึงไม่แปลกหรอกที่เธอจะสร้างตัวตนของพราวนาราให้ดูเฉยในสายตาใครๆ โดยเฉพาะกับผู้ชายที่อยู่ตรงหน้า ซึ่งเธอทำได้ดีมาตลอดเสียด้วย แต่อย่าว่าแต่พราวนาราเลย ผู้หญิงคนอื่นที่ได้ใกล้ชิดเขาเธอก็พร้อมทำลายภาพลักษณ์พวกมันทุกอย่าง

“ทีนี้ก็ได้คำตอบแล้วนะคะเควิน”

“ขอบใจมาก”

สิ่งที่ได้รับรู้ทำให้ภายในใจของเควินตอนนี้เดือดจัดเลยทีเดียว แม้ว่ายังไม่ปักใจเชื่ออย่างเต็มร้อย เพราะยังต้องให้นักสืบของเขาทำงานกันอย่างละเอียดอีกทีก็ตาม และตอนนี้เขาก็ต้องพยายามคุมอารมณ์ของตนเอาไว้ด้วยความยากลำบาก เพราะไม่ต้องการให้เจตียาจับพิรุธอะไรได้

“อ้อ วันเกิดคุณตาธรรมท่านชวนเจนี่ไปด้วยนะคะ ท่านบอกว่ามี

เรื่องสำคัญจะบอก ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร แต่ดูท่าทางตื่นเต้นมาก ไม่อย่างนั้น คงไม่รีบชวนเจนี่เร็วขนาดนี้แน่ คุณพอบจะรู้ไหมคะว่ามันคือเรื่องอะไร”

เควินทำเพียงแค่อึ้งรับ ไม่ต้องการคุยเรื่องนี้ต่อ เพราะรู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร ตาของเขาและปู่ของเธอหมายถึงมันหนักที่จะให้ลูกๆ แต่งงานรวมเป็นครอบครัวเดียวกัน แต่รุ่นลูกนั้นพลาดอย่างน่าโมโห เพราะพ่อของเขาคนเดียวที่ทำให้ว่าที่เจ้าสาวต้องปกป้องก่อนงานวิวาห์

รุ่นหลานอย่างเขาจึงเกิดมาพร้อมความช่วยเหลือ เพราะถูกบังคับหนัก และเข้มงวดขึ้น ถึงแม้เจติยาจะไม่ได้ใช้ชีวิตที่เคร่งครัดและรู้จักคุ้นเคยกันมานาน แต่เขาก็ไม่เคยคิดเกินเลยกับเจติยา มองเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลยนอกจากคนรู้จักที่เคยเกือบต้องแต่งงานกันมาแล้วครั้งหนึ่ง ไม่เหมือนกับใครคนหนึ่งที่ตราแรกเขามองเธอเป็นตัวนำรำคาญ แต่ตอนนี้ในสายตาของเขา เธอกลับกลายเป็นเหยื่ออันโอชะที่กินเท่าไรก็ยิ่งอร่อย เรื่องลงโทษนะหรือถ้าจะทำจริงๆ เขาไม่ใช่วิธีบ้าๆ อย่างนี้หรอก มันก็แค่ซ้ออ้าง ความจริงคือเขาต้องการตัดทวงความสุขจากร่างงามของพราวนาราให้สมกับที่ต้องการมานานต่างหาก

“พราว” เสียงกระซิบที่ตั้งขึ้นเบาๆ ริมใบหูเล็กทำให้พราวนาราที่เพิ่งกล่อมลูกนอนและเผลอหลับตามลูกได้ไม่นานรู้สึกตัวตื่น แล้วเธอก็ต้องตกใจกับใบหน้าคุ้นเคยที่ขยับมาเสียดจนแทบจะแนบชิดกับเธอ

“ตี๋มเหล่ามาหรือคะพี่เควิน” เธอได้กลิ่นแอลกอฮอล์จากเขา เหมือนเสียดจนต้องปิดจมูก

“ใช่ พี่ไปตี๋มกับเพื่อนมา” หลังจากแยกกับเจติยาเควินก็มีนัดกับเพื่อนต่อ ไม่ได้ตั้งใจจะตี๋มให้เมามายเลย แต่พอเหล่าเข้าปากบวกับโมโห เรื่องของเธอคนนี่เขาจึงเผลอตี๋มเยอะเกินไปหน่อย

“กลับห้องพราวได้แล้ว พี่จะไปส่ง”

“ระวังคะ เดี่ยวลูกตื่น” เธอต้องร้องเตือนเพราะเขาดึงร่างเธอออก

ห่างจากลูกอย่างไม่เบาเหมือนนัก เธอไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไปจนถึงได้รับร้อน ทั้งที่เธอก็ไม่ได้หนีหายไปไหน ก็จะไปได้อย่างไรละ บอดี้การ์ดถือปืนล้อมบ้านเสียขนาดนั้น

ไม่ถึงห้านาทีร่างของพราวนาราก็ถูกย้ายมาอยู่ยังเตียงกว้างกลางห้องนอนของเธอ เควินทาบทั่บกายลงตามมาติดๆ กระซากเลื่อนนอนของเธอออกไปให้พ้นทาง

“พี่เควินคะ พี่เป็นอะไรไป”

“ผู้หญิงหลายใจ” เขาต่อว่าเธอแทนที่จะตอบคำถามด้วยน้ำเสียงเจ็บช้ำ

“ทำไมถึงเจ้าชู้ ทำไมพราว”

“อะไรของพี่คะ” พราวนาราตันหน้าเขาเอาไว้ไม่ยอมให้ก้มลงมา เพราะถ้ายังคุยกันไม่รู้เรื่องเธอจะไม่ยอมให้เขาจูบเด็ดขาด

“ไปรยเสนห์ไปทั่ว”

“อื้อย พี่เควินคะ พราวไม่เข้าใจ” พราวนารานิ่งหน้ายั้งงงไปใหญ่

“คนตั้งเป็นลืบ แล้วใครกันแน่ที่พราวชอบมัน ใครกันแน่ที่ทำให้พราวผิดหวังจนเป็นบ้า ถึงขั้นบุกเอาตัวมาเสนอพี่เพื่อประชดมัน”

“ถ้าเมามากก็นอนคะ พราวจะกลับไปหาลูก” พราวนาราไม่เอาแล้วไม่ยอมให้เขาต่อว่าแล้ว แต่ทันทีที่เธอขยับตัวเขากลับยิ่งกดตัวเธอเอาไว้เสียจนเจ็บระบม

“พี่ไม่ยกนอน”

“แล้วจะไว้วายไม่รู้เรื่องแบบนี้หรือคะ”

“ใครบอก” เควินกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาก็บอกแล้วอย่างไรว่หลังลูกหลับร่างกายของเธอคือของเขา ร่างกายที่ไม่ว่าจะแตะต้องก็ครั้งมันก็ยังทำให้เขาตื่นเต้นได้ตลอด

“พี่จะลงโทษเด็กนิสัยไม่ดีต่างหาก” แล้วเขาก็ปิดเสียงประทุ้งใดๆของเธอด้วยริมฝีปากอุ่น พราวนาราซัดขึ้นอยู่ชั่วครู่ก็ยอมปล่อยตัว

ปล่อยกายตามเขา

เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลงเธอคิดว่าเขาคงเมาไม่สร้าง ถึงได้อุ้มเธอกลับมาที่ห้องนอนลูกแล้วกอดเธอกับลูกแนบอกเสียวแน่น พอรุ่งสางเธอจะย่องกลับออกมาพ่อกุณกลับรู้สึกตัวตื่น เขาจำไม่ได้แล้วว่าเธอซัดคำสั่ง ก่อนจะลากเธอมาลงโทษในห้องน้ำโดยไม่ฟังคำอธิบายใดๆ ทำเธอร้อนรุ่มไปทั้งตัว แม้จะแช่อยู่ในอ่างน้ำเย็นมันก็ไม่ช่วยบรรเทาใดๆ ได้เลย เพราะสิ่งเดียวที่จะทำให้เธอหายทรมานได้ก็คือตัวเขา เธอต้องการเขาต้องการให้เขาเติมเต็ม

“พี่เควินคะ ได้โปรด...”

“พี่เบื่อแล้ว ผู้หญิงอะไรไม่เข้าใจเอาเสียเลย” แทนที่เขาจะเห็นใจเจ้าของแวตาว้าวอน แต่กลับขยับกายออกห่างจะก้าวลงจากอ่างเสียอย่างนั้น

“ไม่นะคะ”

“อย่ากวนใจพี่น้าพราว พี่ไม่ชอบ” เขาแกะมือที่คว้าตามตัวเองออก

“พี่แกล้งพราว คนบ้า! ันจะไปไหนก็ไป ไปเลย! คอยดูเถอะ พราวจะหาพ่อใหม่ให้ลูก”

เควินหันขวับกลับมาจ้องเธอเขม็ง เธอพูดออกมาได้อย่างไรทั้งที่เขาอยู่ตรงนี้ “มีพี่แค่คนเดียวเท่านั้นนะพราว นี่คือคำสั่ง!”

สุดท้ายคนที่คิดว่าจะแกล้งคนอื่นก็ถูกแกล้งเสียเอง เพราะพราวนาราไม่ยอมเขาง่ายๆ ดึ้นรนขัดขืนเสียยิ่งกว่าตอนกลางคืนเสียอีก กว่าเธอจะยอมโอนอ่อนตามยอมให้เขาสานต่อใบหน้าหล่อเหลาของเขาก็เป็นรอยเลียบข่วนไปเสียครึ่งหนึ่ง หากไม่ใช่เพราะเธอคือแม่ของลูกเขาจะจับหักคอเสียให้รู้แล้วรู้รอด คงไม่ทำแค่वादเสียงดังจนเธอน้ำหูน้ำตาไหลแค่นี้หรอก

ความสุขของเควิน

“แม่หวานเด็ดดีเจ็บไหมคะ” เสียงเล็กๆ ที่เอ่ยถามอย่างห่วงใยนั้น ไม่เท่าไร แต่ฝ่ามืออวบๆ ของยายหนูที่วางทาบลงมาบนแผลนี้สิที่มีอิทธิพลต่อหัวใจของคนเป็นพ่ออย่างมาก ทำให้เขารู้สึกเหมือนตกลงไปในหลุมรักซ้ำๆ และหวงแก้วตาดวงใจนี้เหลือเกิน หวงแม่ก็ระหัดกับแม่ของยายหนูแทบไม่อยากจะให้เธอแตะลูกเลย เพราะกลัวลูกจะรักแต่แม่คนเดียว

“เจ็บนิดเดียวครับ”

“เดี๋ยวเวนิสเป่าให้”

ฟู!

หากมาแค่ลม ไม่ผสมน้ำลายและเศษอาหารมันก็คงจะดี และเมื่อเป็นแบบนี้คุณพ่อมือใหม่ก็นึกอยากจะกลับขึ้นมานอนปากหลุมนี้ ไม่ได้คิดอยากจะเลิกรักลูกหรอก แต่จะขึ้นมาจัดการแม่ของลูกที่กำลังหัวเราะซ้ำกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่างหาก จวบให้ปากเจ๋อสักหน่อยคงจะดี

“นายครับ ของที่สั่งได้แล้วครับ” บอดี้การ์ดคนหนึ่งของเขาเดินเข้ามาพร้อมถุงกระดาษใบหนึ่ง แล้ววางลงตรงหน้าพรานนาร

“ของพราวหรือคะ มันอะไรหรือคะ” พราวนาราเอ่ยถามพลางเปิดกล่องออกดู เวนิสที่เพิ่งหันกลับมาकिनมือเช้า ข้าเลี้ยงมองด้วยความสนใจเช่นกัน

“ชุดประจำตำแหน่ง”

“นี่มันชุดแม่บ้านนี่คะ พี่เควินจะให้พราวทำงานแม่บ้านหรือคะ” ในขณะที่พราวนาราสิหน้าแปลกๆ ยายหนูน้อยกลับชมว่าชุดน่ารัก ยืนมือมาลูบๆ คลำๆ ออยากได้ตามประสาเด็ก

“ใช่ เพราะคนที่ไม่ทำงานอะไรทั้งที่มีภาระต้องรับผิดชอบคือคนไร้ค่านะพราว พี่จะจ่ายเงินเดือนให้ตามความเหมาะสม ส่วนเวนิสให้เป็นหน้าที่ของพี่เลี้ยงกับครูสอนภาษาเขาดูแล เมื่อถึงเวลาที่เวนิสได้เจอบู่ได้เจอญาติๆ ฟังคุณปู่เวนิสจะได้สื่อสารรู้เรื่อง เพราะพี่ไม่ได้คิดจะปักหลักอยู่ที่ไทยหรอกนะ งานของพี่เสร็จเมื่อไรพี่ก็พร้อมจะย้ายกลับบ้านที่แท้จริงของพี่ทันที”

“เมื่อไรคะ” พราวนาราน้ำตาแทบร่วงกับถ้อยคำที่ได้ยิน

“อีกไม่นานหรอก”

เขาใจร้ายมากที่ไม่ยอมบอกวันเวลาที่แน่นอนกับเธอ คนอย่างเขานะหรือจะไม่รู้ว่างานของตนจะเสร็จเมื่อไร เขาเป็นคนที่วางแผนอนาคตเสมอ เธอรู้หรือหรือ

“ถ้าพี่เควินจะพาถูกไปด้วยจริงๆ แล้วพราว...”

“เดี๋ยวพี่จะพาถูกกลับมาเยี่ยมปีละครั้ง” เขาริบตัดบทเพราะไม่อยากฟังคำอ้อนวอนจากเธอ

“ปีละครั้ง! ซ่าพราวให้ตายเลยจะดีกว่าไหมคะ”

“แล้วไง พราวมีสิทธิ์เลือกหรือไง”

“ไม่เห็นใจกันบ้างเลยหรือคะ” เธอถามเขาเสียงสั่นเครือ เคยอยู่กับลูกตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง แค่มิเขาเข้ามาแย่งเวลาของลูกไปเธอก็ทรมานแทบแย่ นี่กะจะไม่ให้เธอเจอลูกเป็นปี เธอจะไม่ตรอมใจตายก่อนหรือไร

“คุณแม่ขา ไม่ตายนะ เวนิสกลัวผี” เด็กออยากมีส่วนร่วมด้วยส่งเสียง

เอ่ยแทรก ยังเล็กเกินไปจึงไม่เข้าใจหรือกว่าผู้ใหญ่พูดอะไร อีกทั้งสนุกกับการกินมือเข้าอยู่ จึงฟังบ้างไม่ฟังบ้าง

“จะไม่ตายก็ไม่ตาย” ลูกหนอลูก กลัวแม่ได้อย่างไร แต่ก็ต้องยอมรับละว่าลูกทำให้เธอยิ้มได้แม่ในสถานการณ์ที่พ่อของลูกกำลังคิดไม่ดี จะพรากแม่พรากลูกอยู่ที่ตาม

‘ໄ໊’ ลูกแม่ จะรู้ใหม่ว่าอีกไม่นานหนูก็จะไม่มีแม่เหมือนเด็กคนอื่นๆ แล้วนะคะ’

“แต่ถ้าพราวพิสูจน์ให้พี่เห็นว่าพราวทำงานได้ดี ทนกับการเป็นแม่บ้านของพี่ได้ พี่ก็อาจจะให้พราวตามไปเป็นแม่บ้านที่โน่นด้วยก็ได้ จะลองดูใหม่ละ”

“อะไรนะคะ” พราวนาราหันขวับมามองเขาแทบจะทันที ก่อนจะจ้องลึกเข้าไปในดวงตาเขา แล้วเธอก็อ่านใจเขาออก

“พี่เควินคิดจะแกล้างพราวໄ໊ใหม่คะ”

“มองโลกในแง่ร้ายมากไปหรือเปล่า ถึงได้คิดลบขนาดนี้”

“ก็หรือไม่จริงละคะ” ไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไรเธอก็มั่นใจว่าเธอคิดถูก เพราะเวทตาของเขามันบ่งชี้ชัดเจนเลยละว่ากำลังคิดเรื่องไม่ดีจริงๆ

“แล้วพราวจะลองดูสักตั้งใหม่ละ” คราวนี้เควินถามกลับอย่างท้าทาย

“คะ พราวจะทำให้พี่เห็นว่าพราวทำเพื่อลูกได้มากกว่าที่พี่คิด” ในเมื่อไม่มีวิธีอื่นเธอก็จะสู้กับเขาสักตั้ง แค่ทำงานบ้านคนอย่างเธอทำได้ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ตอนที่คุณพ่อคุณแม่ท่านยังอยู่เธอก็ทำทุกอย่างที่บ้านอยู่แล้ว

“นั่นก็เริ่มงานมันตอนนี้เลยแล้วกัน” เควินเองก็อยากรู้ว่าแม่คนเก่งจะเก่งจะอดทนได้ขนาดไหน “ลูกขึ้นแล้วมานี้ มาป้อนข้าวพี่ที่”

พราวนาราทำตามคำสั่งแต่โดยดียอมย้ายกายมานั่งข้างๆ เขา เด็กสามขวบยังกินข้าวเองได้ แต่ผู้ใหญ่้วยสามสิบกลับอยากให้คนอื่นป้อน

“เอาหมูนะ คำเล็กๆ เตี้ยวติดคอ”

“คะ” พราวนาราจัดการกับหมูลับทรวงเครื่องในถ้วยแกงจืดให้เป็น

ขึ้นเล็กแล้วส่งเข้าปากเขา

“น้ำซุปรดด้วยลิ”

ปากบอกให้เธอป้อนข้าว แต่มือของเขากลับคอยเอื้อมมารังแกเนื้อตัวของเธอจนเธอต้องคอยปิดป้อง แล้วเขาก็หาว่าเธอทำหน้าที่ได้ไม่ดี สุนัขนักละที่ได้แกล้งเธอจนหัวเสียไปหมดแล้วตอนนั้น

“ตกลงจะกินไหมคะข้าว” เธอถามเขาอย่างเอาเรื่อง

“กินสิ”

“ถ้าจะกินก็อยู่เฉยๆ อยู่นิ่งๆ ได้ไหมคะพี่เควิน”

“ไม่ได้ พี่อุตส่าห์ทำให้มีอ้วง เรื่องอะไรพี่จะปล่อยให้มืออยู่เฉยๆ”

จุดประสงค์ที่เขาเรียกเธอมาป้อนข้าวก็เพราะอย่างนี้เอง

“งั้นพร่าวไม่ป้อนแล้วค่ะ” พราวนาราวางช้อนกระแทกลง

“ให้พี่เป็นฝ่ายป้อนพร่าวบ้างเอาไหม แต่ป้อนด้วยปากนะ เพราะยังงมือพี่ก็ยังไม่ว่างอยู่ดี”

“กรี๊ด พี่เควิน ไม่เอา” เมื่อเขาจะทำจริงตามที่พูดพราวนาราก็จะหนีแต่หนีไม่ทัน สู้กันไปมาก่อนที่เสียงเล็กๆ จะทำให้คนทั้งคู่ชะงัก นึกขึ้นมาได้ว่าไม่ได้อยู่กับเพียงลำพังสองคน

“แต่ดีดีชอบจับหน่มนมคุณแม่เหมือนเวนนิสเลยค่ะ”

เควินมองมือตนเองแล้วหัวเราะ ก่อนจะยอมรับเต็มปากเต็มคำว่าครับ ช้างจับหน้าอกอวบของเธอโชว์ลูกด้วย

“ชอบดูตุ๊ดจ๊วบๆ ด้วยไหมคะ”

“พี่เควิน!” พราวนาราเรียกเขาเสียงดังด้วยความตกใจก่อนที่เขาจะตอบคำถามลูก เพราะกลัวว่าเขาจะพูดในสิ่งที่ทำให้เธออายมากไปกว่านี้แล้วเด็กนะเก็บความลับได้ที่ไหน หากลูกเอาไปพูดกับคนอื่นเธอจะทำอย่างไร แต่ดูท่าว่าการกระทำของเธอมันจะไม่ได้ช่วยอะไรเลย เพราะในที่สุดเขาก็ตอบลูกไปว่า *ชอบครับ* แล้วยายหนูลูกรักก็ดันยิ้มว่า คงรู้สึกดีใจที่ได้เจอพวกเดียวกัน

“แต่คุณแม่ขาไม่ให้เวนิสดูदनมน่มแล้วค่ะ”

“เหวอครับ ใจร้ายจังเลย แล้วหนูอยากดูดูใหม่ เดี่ยวแต่ดีดีช่วย”

นัยน์ตากลมโตวาวเป็นประกายด้วยความชอบใจ ก่อนจะพยักหน้าหงิกๆ

“แต่ดีดีแข่งกับเวนิสใหม่ เวนิสดูदनมน่มงะ เวนิสเลยอ้วนงะ แต่ดีดีสู้เปล่า” เห็นเธอเป็นของเล่นกันทั้งพ่อทั้งลูก หมัดเรื่องจะคุยกันแล้วหรือไร หากมีคนอื่นอยู่ตรงนี้ด้วยเธอคงไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

หหลังจากเควินออกไปทำงาน พรานนาราก็เริ่มทำงานบ้านที่หัวหน้าแม่บ้านเป็นคนรับคำสั่งให้มาแจกแจงให้เธอฟังว่าเธอต้องทำอะไรบ้าง ซึ่งงานของเธอก็คืองานที่เธอทำประจำอยู่แล้ว ทำความสะอาดห้องของลูก อาหารการกินทุกอย่างเกี่ยวกับลูก พ่วงงานดูแลเควินมาอีกนิดหน่อย เพราะเขานอนห้องเดียวกับลูก

“คุณผู้หญิงมีอะไรที่ไม่เข้าใจหรือเปล่าคะ” สงวนหญิงวัยกลางคนร่างท้วมมองหญิงสาวครวลุกตาชื่นชม คิดว่าผู้หญิงคนนี่ของเจ้านายท่าทางจะเป็นตัวจริง

“ไม่ค่ะ อ้อ อย่าเรียกคุณผู้หญิงเลยค่ะ เรียกพรานเฉยๆ ดึกว่านะคะ ทุกคนเลยนะคะ หรือไม่ก็เรียกพี่พราน น้องพรานตามอายุได้เลยคะ” พรานนาราไม่ชินกับสรรพนามที่คนที่นี่เรียกตนเองเลย มันรู้สึกเหมือนไม่ใช่ตัวเธอ

“ไม่ได้หรอกค่ะ เดี่ยวนายดูเอา”

“เขาจะดูอะไรละคะ พรานไม่ได้เป็นเจ้านายเหมือนอย่างเขาสักหน่อย ไม่เอาละ ห้ามเรียกคุณผู้หญิงอีกเด็ดขาดนะคะ เข้าใจไหมคะเนี่ย”

“ค่ะคุณผู้หญิง”

“พราน!” พรานนาราเสียงเข้ม แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครยอมทำตามที่เธอต้องการเลย เพราะไม่ว่าเธอจะย้ำกี่รอบดูก็แล้วขอร้องดึๆ ก็แล้ว เธอ

ก็ยังคงถูกเรียกว่าคุณผู้หญิงอยู่ดี ไม่รู้จักกันหรือไรว่าไม่มีคุณผู้หญิงที่ไหนที่จะใส่ชุดแม่บ้าน ถ้ามียอภพพื้นแบบนี้นักันหอรอก

ซึ่งในระหว่างที่เธอทำงานบ้านเวนิสก็อยู่กับคุณครูสอนภาษา มีบ้างที่ขออนุญาตวิ่งมาหาเธอ มากอดมาหอม มาพูดภาษาอังกฤษโชว์ให้แม่ชมว่าเก่งแล้วยิ้มแป้นกลับไป ซึ่งความจริงแล้วเธอเองสอนลูกพูดภาษาอังกฤษมาตลอด เพียงแต่ไม่ได้จริงจังมากนัก ยายหนูจึงมีพื้นฐานมากพอที่จะสื่อสารประโยคง่ายๆ ได้

“คุณหนูน่ารักมากนะคะคุณผู้หญิง หน้าตาเหมือนคุณผู้หญิงแบบที่นายคงรักตายเลย” เด็กรับใช้คนหนึ่งเอ่ยเบาๆ หลังจากเวนิสวิ่งตังๆ กลับไป

“ใครบอกล่ะคะ” นอกจากจะไม่รักเธอแล้ว เขายังเกลียดเธออีกต่างหาก ใครๆ ก็รู้ว่าเวนิสคนนี้ไม่มีหัวใจ ไม่เคยเห็นเขารักใคร่มาก่อนเลย ผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขาล้วนเป็นแค่คู่ควงชั่วคราวเท่านั้น แล้วนี่ถ้าจับลูกศิษย์กรรมได้ ไม่แน่ว่าเขาอาจจะพาลูกไปทำมันตอนนั้นเลยก็ได้

“ไม่ต้องเขินพวกเราหอรอกคะ พวกเราดูออก นายนะรักคุณผู้หญิงแน่ๆ แล้วคุณผู้หญิงเองก็รักนายมากด้วยใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่สักหน่อย เดามัวแล้วคะ”

“แต่คุณผู้หญิงหน้าแดงเลยนะคะ เขินมากใช่ไหมคะ”

“ไม่คุยแล้วคะ เดี่ยวทำงานไม่เสร็จ” พรานนาราตัดบทพร้อมก้มเดินหนีมาเสียตื้อๆ เธอเชื่อว่าถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นโดนล้อแบบนี้ก็คงเขินอายไม่ต่างจากเธอหอรอก

แล้วช่วงเที่ยงวันเจ้าของบ้านที่ควรจะนั่งทำงานอยู่ที่บริษัทกลับนั่งรถกลับมาพร้อมแขกต่างชาติราวๆ ห้าหกคน คุยกันสนุกสนานอยู่เกือบสามชั่วโมงปาร์ตี้เล็กๆ นี่ถึงจบลง และแน่นอนว่าพรานนาราคือหนึ่งในคนที่ต้องเก็บกวาด เห็นรอยลิปสติกบนแก้วเป็นสีเดียวกับที่เห็นเบื่อนบนเปลือกเขาตอนเดินผ่านกันครู่หนึ่งก็รู้สึกแปลกๆ ไม่ชอบใจเสียอย่างนั้น ทั้งๆ ที่

มันน่าจะเป็นอุบัติเหตุมากกว่าจะเป็นเรื่องเกินเลย

“คุณผู้หญิงครับ นายเรียกครับ”

“แป๊บหนึ่งนะคะ พรายังทำงานตรงนี้ไม่เสร็จเลย”

“แต่ว่า...” บอดี้การ์ดหนุ่มสีหน้าลำบากใจชัดเจน น่าเห็นใจเสียจน
เด็กรับใช้สาว ๆ ต้องยื่นมือเข้าช่วย เพราะต่างก็รู้นิสัยเจ้านายดี

“พวกเราทำกันเองได้ค่ะ คุณผู้หญิงไปเถอะนะคะ”

“จ้ะไปก็ได้” ในเมื่อทุกคนไม่ยอมทำให้เธอทำงานตรงนี้ต่อ จะหยิบจับ
อะไรก็รีบเข้ามาแย่งไปหมด เธอก็ควรจะไปเสีย ซึ่งยังไม่ทันก้าวเข้ามาในห้อง
เต็มตัวเสียงหัวเราะ ของเจ้าของห้องก็ดังขึ้น ทำเอาร่างเล็กถึงกับสะดุ้ง

“ทำไมถึงมาช้า”

“ก็ไม่ช้านี่คะ” แค่นี้ก็หนักใจแทนสำหรับพรavnาราเธอถือว่ามัน
ไม่นานเกินรอ

“มานี่ที พี่ทำน้ำหก”

เพราะแบบนี้เองเขาถึงเรียกหาเธอ เธอก็นึกว่ามีอะไรเสียอีก ทว่า
เมื่อลงมือเช็ดน้ำที่หกเลอะเทอะอยู่ข้างๆ ที่นั่งเขาพรavnาราก็เปลี่ยนความ
คิด

“พี่เควิน!”

“เช็ดไปสิ”

เขาจับก้นเธอ ลวนลามเธอ พอเธอเช็ดจนจะเสร็จเขาก็ทำน้ำหกอีก
จะให้เธอทนได้อย่างไร แค่นี้มือไปที่สองที่ไม่ได้เอาไม้มีอบฟาดเสียหน่อย
แต่เขากลับมองเธอตาดู ข้ำยังกัดฟันกรอดเหมือนจะฆ่าจะแกงกัน

“อะไรกัน เป็นแค่แม่บ้านกล้ากำเริบกับเจ้านายด้วย”

“เจ้านายโรคจิตนี่คะ”

“ใครกันแน่ที่โรคจิต อยากมีลูกแต่ไม่อยากมีสามีเป็นตัวเป็นตนนะ
โรคจิตกว่าพี่เยอะ”

“พี่เควิน!” เพราะเธอมันโง่เอง แทนที่จะขยับหนีไปต่างๆ ให้พ้นมือ

เขาในช่วงที่มีโอกาส แต่ก็ซึกซักเกินไป จึงถูกเขากระซอกตัวลงมานตักอุ๋นจนได้

“ข้างหลังไม่ได้ งั้นข้างหน้าแทนแล้วกัน”

“ไม่เอานะคะ ไม่นะ” ห้ามไปก็เท่านั้น คนเอาแต่ใจก็รังแกเธอได้อยู่ดี พอสมอารมณ์หมายเขาก็กดปลายจุมูกมๆ ลงบนแก้มเธอ พุดสั้นๆ ว่า มันเขี้ยว แล้วก็ทิ้งเธอไว้บนโต๊ะทำงานของตัวเองในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ยดูไม่ได้ เธอต้องรีบจัดการตัวเองแทบตายก่อนที่คนอื่นจะมาพบเข้า แล้วการที่ต้องอยู่กับเขาแบบนี้มันช่างเปลืองตัวเหลือเกิน จะทำอย่างไรดีหนอให้เขาไม่นึกอวยากรังแกตน

พอเธอก้าวออกมาจากห้องทำงานก็ได้ยินเสียงหัวเราะอย่างอารมณ์ดีของเขากับลูก เขาจงใจชวนลูกเล่นชนทำข้าวของเกลื่อนบ้าน จงใจแกล้งเธอซัดๆ เธอโกรธเขา แต่ทำอะไรไม่ได้นอกจากก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ตัวเองต่อไป ถึงจะเหนื่อยเพียงใด ถึงจะอยากหาไม้เรียวมาฟาดมือทั้งพ่อและลูกก็ตามเถอะ

“**ทำ**ไมเวนิสต้องนอนกับเด็ดดีคนเดียวด้วยเธอคะ” ในที่สุดเมื่อถึงเวลาเข้านอนเวนิสก็เริ่มที่จะเรียกร้องหาคนเป็นแม่เหมือนอย่างเคย หลังจากจัดแจงให้พ่อแม่อยู่ตรงไหนของเตียงนอนแล้วยายหนูก็กอดดอกหน้ามยุร นั่นทำให้พรานาราลอบอมยิ้ม และเพราะมัวแต่ยิ้มสมใจนี่ละ เธอจึงถูกเควินชิงพูดเสียก่อน

“เพราะเวนิสโตแล้ว ต้องฝึกนอนโดยไม่มีแม่ไงครับ”

“แต่เวนิสอยากนอนกับคุณแม่ขานี่คะ”

“ถึงคุณแม่ขานจะนอนกับหนูไม่ได้ แต่ก็มาส่งหนูเข้านอน อ่านนิทานให้ฟัง และมาปลุกหนูในตอนเช้าได้นี่ครับ แล้วเด็ดดีก็ขงนอนเป็นเพื่อนหนูได้” แม้จะไม่เคยเลี้ยงเด็ก แต่เควินก็สามารถคุยกับเด็กน้อยในอ้อมแขนได้เข้าใจ สาวน้อยพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุณแม่ขา”

“ขา” พราวনারีรีบขยับเข้าใกล้ลูกให้มากขึ้น

“คุณแม่ขานอนคนเดียวอย่าร้องไห้งอแงหาเวนิสนะ”

ยังไม่ทันที่เธอจะตอบ เสียงคำรามในลำคอจากเขาก็ดังขึ้นมันเป็นการเตือนให้เธอคิดให้ดีๆ ก่อนพูด เพราะถ้าหากเปลอพุดถ้อยคำไม่เหมาะสมออกมา คนที่จะเดือดร้อนก็คือเธอคนเดียว

“ไม่ร้องหรือค่ะ ภูมิใจเสียอีกที่ลูกสาวคนดีของคุณแม่โตขึ้นเก่งขึ้น” คำตอบช่างห่างไกลจากความเป็นจริงนัก เพราะพราวনারีทรมาณแทบขาดใจกับการที่ต้องนอนคนเดียว

“ถ้าฝันร้าย คุณแม่ขาร้องดังๆ นะ เวนิสช่วยด้วย เวนิสช่วยด้วย เวนิสจะรีบไปค่ะ” สาวน้อยช่างจำ จำเอาคำพูดของแม่ที่เคยพูดกับตัวเองมาพูดได้เกือบหมด หวังนำขำทั้งนำเอ็นดู

“เด็กดีของแม่ แม่รักหนูมากนะคะ”

“เวนิสก็รักคุณแม่ขาที่สุดเลย”

“แล้วแต่ดีล่ะครับ รักบ้างไหม” เควินถามอย่างอยากรู้บ้าง พร้อมส่งยิ้มเอาใจยายหนูเต็มที่

“รักเหมือนกันค่ะ เวนิสรักแต่ดีนี่” เด็กขี้อายบอกรักพ่อแม่แล้วมุดเข้าอกแม่อย่างน่าขำ

“เอ...แล้วรักใครมากกว่ากันครับ”

ยายลูกหมูทำหน้างงๆ อยู่ครู่ก่อนจะตอบเสียงดังว่า “รักคุณแม่ค่ะ”

ทำเอาสีหน้าของคนเป็นพ่อเปลี่ยนในทันที ลักวันเถอะเขาจะทำให้ลูกรักเขามากกว่าพราวนารา ก่อนที่สีหน้าของเขาจะเปลี่ยนอีกครั้งเมื่อลูกน้อยถามกลับมาว่า

“แต่ดีดีรักคุณแม่ขาไหมคะ”

“รักครับ” เควินตอบคำถามนี้อย่างไม่ยากเย็นใดๆ เลย แต่เมื่อถึงที่พราวนาราจะต้องตอบเธอกลับเสียงไปอีกอักเหมือนมันเป็นเรื่องยากเย็น

ข้ายังแค้นแดงระเรื่อด้วยความเขินอาย ขณะที่ยายหนูในอ้อมแขนก็ถามย้ำๆ ไม่หยุด

“รักไหมคะ คุณแม่ซารักแต่ดีดีไหม”

“รักค่ะ” ในที่สุดพราวนาราก็ตอบออกมาจนได้

“เย้ รักกัน รักกันหมดเลย” เวนิสซูไม้ซุ้มมือดีใจยกใหญ่ แล้วยายหนูก็เอาหนังสือนิทานยัดใส่มือเควินให้เขาเป็นคนอ่านนิทานให้ฟังและให้คนเป็นแม่กาพุงให้ด้วย ขาดไม่ได้อีกอย่างก็คือตุ๊กตาเต่าเขียวของตนเอง กอดแน่นแนบอกอย่างแสนรักแสนหวง ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีเด็กดีก็นอนหลับปุ๋ย

“พราว” เสียงทุ้มเอ่ยเรียกเบาๆ

“คะ”

“เรื่องที่ลูกถามนะ”

“พราวไม่อินทรอกค่ะ นี่ชีวิตจริง ไม่ใช่ละครเสียหน่อย”

พราวนารารู้ว่าเขาจะพูดอะไร และเธอรู้อยู่หมอกว่าเขาตอบคำถามเอาใจลูก เขาเกลียดเธอมาตลอด มันไม่มีทางเปลี่ยนกันง่ายดายพรอกรู้ด้วยว่าหลังจากลูกกลับจะเกิดอะไรขึ้นกับตนเอง จึงลุกจากเตียงมารอเขาที่ห้อง ถอดเสื้อผ้าออกแต่โดยดีทั้งที่ไม่อยากให้รูปแบบนี้เกิดขึ้นเลย แต่ก็คิดไม่ออกจริงๆ ว่าจะซัดขึ้นอย่างไร

ทว่าเมื่อเขาตามเธอเข้ามาแล้วเห็นว่าเธออยู่ในสภาพใด แทนที่จะชอบใจเขากลับสั่งเสียงห้วนให้เธอใส่กลับไปยังเดิม ทำให้เธอหลงนึกดีใจไปเอง นึกว่าคืนนี้จะรอดเสียแล้ว ที่ไหนได้ พอเธอติดกระดุมเม็ดสุดท้ายเสร็จเขาก็เข้ามารวบตัว

“พี่ไม่ชอบอะไรง่ายๆ พี่เป็นนักล่า ชอบถอดเสื้อผ้าเหยื่อเอง ยิ่งถ้าเหยื่อตื่นรนซัดขึ้นยิ่งชอบ” เขาระชิบบอกพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้า

ผ่านไปพักใหญ่เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา กะแล้วเชื่อว่าสิ่งไหนที่เธอรู้ว่าเขาไม่ชอบเธอจะต้องทำมันในทันที แต่เดี๋ยวเถอะ เขาจะทำให้

ก่อนไม่ลุกเป็นไฟเอง ดูซิว่าคนอ่อนด้อยประสบการณ์อย่างเธอจะทนไปได้สักกี่น้ำ ถ้าเธอโดนเขากินไปทั้งตัวเริ่มจากริมฝีปากอิมเลื่อนต่ำไปเรื่อยๆ

๖ ชั่วโมงต่อมาเควินก็เริ่มต้นเล่นสงครามประสาทแต่เช้า เขาแย่งหน้าที่พราวนารด้วยการยกอาหารเข้าไปให้ลูกแล้วบอกว่าเด็ดดีเป็นคนทำ ทั้งที่เธอตื่นมาทำตั้งแต่เช้าตรู่ แล้วสั่งให้เธอทำกับข้าวให้เขากิน ทำให้ไปก็อย่างก็รอบเขาก็บอกไม่อร่อย สั่งให้เด็กกรีบใช้ช้อนกลับมาเททิ้งอย่างน่าเสียดยหาว่าเธอทำอาหารจืดชืดซ้ำๆ เดิมๆ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ จนในที่สุดเธอก็ทนไม่ไหว เมนูต่อมาจึงยกออกมาเสิร์ฟเสียเอง

“ถ้ายังไม่ยอมกินอีก พราวจะไม่ทำแล้วนะคะ”

เควินมองสัมพันธ์ในจานตรงหน้าพร้อมเครื่องเคียงอื่นๆ ด้วยแววตาริ่งเรียบ เขาไม่ชอบอาหารไทยนัก เพราะรสมันจัด

“เวนิสคะ ดูแลเด็ดดีหนูด้วยนะ ดื้อแบบนี้แม่ก็ไม่ไหวแล้วนะ”

สาวน้อยที่กำลังดูตลันหะหมี่เข้าปากถึงกับชะงัก อยู่ๆ ตัวเองก็โดนดูไปด้วยทั้งที่นั่งกินอาหารของตนเองอยู่ดีๆ แท้ๆ

“เด็ดดีชา หม่าคะ อย่าดื้อ” เสียงเล็กๆ สั่งผู้เป็นพ่อทันทีที่แม่หันหลังกลับเข้าครัวไปแล้ว ซ้ำยังงอคอดอกทำซิ่งซังเหมือนแม่มากจนน่าหมั่นไส้ ถ้าไม่ใช่เพราะว่ากลัวลูกสาวจะงอน เควินคงไม่ยอมกินสัมพันธ์ตรงหน้า แม้ว่าพราวนารจะใส่พริกมาแค่เม็ดเดียว แต่คนที่กินเผ็ดไม่ได้ก็เผ็ดเสียจนปากแดง

“อู๊ย! พี่เควิน” ในจังหวะที่พราวนาราหันกลับมาจากอ่างล้างจานเขาก็เขามารวบตัวเธอ ไม่รู้ย่องมาตั้งแต่เมื่อไร “จะทำอะไรคะ ปล่อยค่ะ”

“พี่แค่แหย่เล่น คนอะไรความอดทนต่ำ โกรธเป็นจริงเป็นจังไปได้”

เขาไม่ต้องบอกเธอก็รู้ว่าเขาตั้งใจทำให้เธอหัวเสีย “ก็พราวไม่สนุก”

“พี่สนุกจะตาย มีความสุขด้วย”

“โรคจิต อื้อ...” ริมฝีปากอิมถูกดขยี้ลงมาอย่างรวดเร็ว เขาจูบเธอ

กวาดซั้บเอาทุกความหวานจนพอใจ เพราะเมื่อคืนเขาได้พิสูจน์แล้วว่าเธอ
หวานแค่ไหน หวานไปห้ทั้งตัวเลยก็ว่าได้

“ถ้าครั้งต่อไปคิดจะเอาคืนพี่ด้วยการทำอาหารรสจัดให้พี่กินอีก
พี่จะไม่แค่จับพราวจับแก้เผ็ด แต่จะจับพราวจับพร้อมแก้ผ้า แล้วทำรัก
ในครั้วนี้แหละ แสบพริกแสบเกลือไปหน่อยคงไม่เป็นไร พราวเป็นสาวอึด
อยู่แล้วนี่”

“คนบ้า!”

“เอาสิ ทำร้ายร่างกายพี่สิ” เควินมองกำปั้นน้อยๆ ที่กำแน่นนั้นด้วย
แวตาท้าทาย

“ไปให้พ้นเลยนะคะ พราวไม่ยอกเห็นหน้าพี่” สุดท้ายเธอก็ไม่กล้า
ทำอะไรเขา

“เป็นแค่แม่บ้านมีสิทธิ์ไล่เจ้านายด้วยเธอพราว เดียวเถอะ พี่จะ
ไล่ออก ที่นี่แหละคงหมดสิทธิ์ได้ตามไปอยู่กับลูกทำตัวเองแท้ๆ อยามา
ร้องให้อ้อนวอนที่หลังแล้วกัน”

“พี่ไม่ยอกให้พราวตามลูกไปแต่แรกอยู่แล้ว พี่เลยหาเรื่องพราว
ไม่หยุดเพื่อขัดขวางการทำงานของพราวใช่ไหมคะ หรือต่อให้พราวทำหน้าที่
ได้ดีแค่ไหน พี่ก็จะไม่ยอมรับว่ามันดี”

“คิดไปเอง”

“แล้วมันจริงไหมล่ะคะ”

“จริงสิ” เขาตอบกลับมาพร้อมเสียงหัวเราะก่อนจะหันหลังเดินกลับ
ออกไป ไปเอาใจลูกในขณะที่เธอกลายเป็นนางชินกันครั้วที่ได้รับคำสั่งใหม่
ให้ทำกับข้าวใส่กล่องให้เขาเอาไปกินมือเที่ยงให้เสร็จภายในสิบห้านาที
เร่งทำจนมือหงิก แต่พออาหารใกล้จะเสร็จเขากลับไม่รอ แล้วบอกให้
คนตามเอาไปส่งที่หลัง พราวนาราจะทำอะไรได้นอกจากบ่นมึนงำ น้ำตา
ร่วงเฒาะอย่างแค้นเคืองใจนักหนาอยู่คนเดียว

66 มั่วเวลาจะผ่านมาพักใหญ่แล้วหลังจากเดินทางออกมาจากบ้าน แต่เควินก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงริมฝีปากนุ่มๆ ของพราวานาราเหมือนกับว่าตนเองเพิ่งจูบเธอ ยังคงจำสีหน้าและแววตาของเธอได้ โดยเฉพาะตอนที่เธอเห็นว่า เขาก้าวขึ้นรถมาจริงๆ คงโกรธมาก แต่เดี๋ยวเถอะ เขาจะทำให้เธอโกรธเป็น เจ้าเข้ามากกว่านี้

“นายครับ” เสียงลูกน้องนายหนึ่งเอ่ยเรียกเบาๆ น้ำเสียงค่อนข้างเกรงใจนักหนา เพราะเห็นว่าเจ้านายนั่งอมยิ้มอาจกำลังคิดเรื่องบางอย่างอยู่ ปกติไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลย

“อะไร!”

นั่นปะไร ว่าแล้วเชื่อว่าเจ้านายคงไม่อยากจะให้รบกวน แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ตนเองก็แค่ต้องการทำตามหน้าที่ของตนเท่านั้น

“ถึงแล้วนะครับ”

เควินทวนคำที่ได้ยินในใจเบาๆ ก่อนจะหันตึงเมื่อมองออกไปรอบตัว แล้วเห็นว่าคนของตนรออยู่เต็มหน้าบริษัท

“รู้แล้ว” เมื่อขึ้นมาถึงห้องทำงานของตนเควินก็ยิ่งหงุดหงิดเมื่อพบว่า ชายชราที่แสนคุ้นตากำลังนั่งตีหมก้าแพรอยู่ในห้องของเขา และคงจะสั่งกำชับไม่ให้ใครบอกเขา ไม่ใช่สิ น่าจะเรียกว่าขู่มัธมิขู่มามากกว่า

“หน้าไปโดนอะไรมาเควิน”

ทฤษฎีธรรมหรือตามองรอยข่วนจางๆ บนใบหน้าหลานชายด้วยความสงสัย

“แมวข่วนครับ”

“แมวที่ไหน”

“เพิ่งเก็บมาเลี้ยงครับ” เควินตอบแบบขอไปที “ตามีธุระอะไรกับผมหรือครับ”

“คนเป็นตาคิดถึงหลานตัวเองหน่อยไม่ได้หรือไงวะ”

“ไม่ใช่ไม่ได้หรอกครับ แต่ผมไม่เคยเห็นตาคิดถึงใครมาก่อน” ปกติ

ทนุธรรมคนนี่หลังเกษียณก็ใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการสังสรรค์พบปะเพื่อนฝูง
แทบไม่มีวันไหนที่จะพักอยู่บ้านเฉยๆ เลย

“จันดาตอบตรงๆ ก็ได้ ตาแค้นมาเช็กความประพฤติแแก่แค่นั้นแหละ”

เควินนึกแล้วเขี้ยว อยู่ดีๆ ตาจะมาหาเขาไม่มีทาง

“อย่าออกนอกกลุ่มนอกทางนะเควิน อย่าลืมนว่แกมีเจ้าของแล้ว”

ทนุธรรมพูดเหมือนรู้อะไร แต่ก็ไม่พูดอะไรต่อ ซึ่งเควินมั่นใจว่
ชายชราคงจะแ่ส่งสัยเท่านั้น ไม่เช่นนั้นมีหรือจะแ่มาเตือนเขาเฉยๆ เวลา
ที่เขาเบื้อคู้ควงคนไหนหากเลิกดีๆ ไม่ได้ เขาก็ยมมือตาทนุธรรมนี่แหละให้
ช่วยจัดการ

“อ้อ แกชื่อของใช้ของเล่นเด็กไปทำไม”

“ชื่อไปทำบุญ”

“ทำบุญ?” ประหลาดมากที่เควินจะทำบุญ แต่มันก็อาจจะเป็นไปได้
ไม่อย่างนั้นคนโสดอย่างเควินจะชื่อของสำหรับเด็กไปทำไมกัน อันที่จริง
นักสืบไม่ควรจะเอาเรื่องนี้มารายงานตนด้วยซ้ำ

“ถ้าตมตธุระแล้วเดี้ยวผมไปส่งที่หน้าลิฟต์นะครับ”

“ไม่ต้อง” ในเมื่อมาเองได้คนอย่างทนุธรรมก็กลับเองได้

หลังจากอีกฝ่ายกลับไปเควินก็เรียกคนของตนมากำชับเรื่องของ
พรานนารากับเวนนิส หากใครทำให้ความลับเรื่องนี้รั่วไปถึงหูคนอื่นเขาจะ
ลงโทษขั้นเด็ดขาด เพราะคนที่จะเป็นผู้กำหนดว่จะเปิดเผยเรื่องนี้เมื่อไร
คือเขาคนเดียวเท่านั้น ไม่ต้องการให้ใครมาวุ่นวายในขณะที่เขากำลัง
มีความสุขกับร่างกายของเธอให้เสียอารมณ์ แต่ก็อยากรู้นักว่ถ้าตารู้ว่า
ผู้หญิงคนล่าสุดของเขาคือหญิงสาวที่ท่านเอ็นดู และไม่ใช้ใครอื่นไกล ท่าน
จะจัดการอย่างไร จะใช้วิธีรุนแรงเหมือนที่ท่ทำกับคนอื่นได้ลงคอหรือไม่

“ปกติที่นี้ออกไปจ่ายตลาดกันตอนไหนหรือจ๊ะ” พรานนาราพยายาม
ถามข้อมูลจากเด็กรับใช้ภายในบ้าน อย่างไรก็ตามเธอก็ยังไม่อยากลุ่มลึก

ความตั้งใจที่จะหนีออกไปจากที่นี่ให้ได้ แต่คงต้องวางแผนให้รอบคอบกว่าเดิม เพราะอย่างไรเสียไม่ช้าหรือเร็วเธอก็ต้องไปจากที่นี่ให้ได้

“ทุกวันนี้อังคารค่ะคุณผู้หญิง”

“อ้อ ก็พรุ่งนี้สินะ ดิฉัน งั้นใช้รถคันไหนเหอะ เห็นมีรถตั้งหลายคันเนอะ”

“รถคันใหญ่สีเทาที่จอดโรงรถด้านนอกค่ะ เพราะบ้านนี้ชื่อของที่ต้องซื้อเยอะ พวกพี่ๆ ฝรั่งเขากินจุค่ะ จะเอาคันเล็กๆ ไปก็ไม่ได้”

“ก็มีแต่คนตัวโตๆ นี่เนอะ” ขึ้นชื่อว่าผู้ชายย่อมกินเยอะกันอยู่แล้ว เธอไม่แปลกใจหรอกที่จะต้องใช้รถคันใหญ่ออกไปซื้อของ

“แล้วเขาออกไปซื้อของกันเวลาไหนหรือจ๊ะ เพื่อว่าฉันจะฝากซื้อของบ้าง”

“เข้าตรูเลยคะ คุณผู้หญิงอยากได้อะไรเป็นพิเศษไหมคะ สั่งได้เลยนะคะ เดี่ยวจะมีคนออกไปซื้อให้ ไม่ต้องทนรอถึงพรุ่งนี้หรอกค่ะ”

“เดี๋ยวฉันจดให้ค่ะ” เพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัยพรานนาราจึงต้องเขียนรายการที่ตนต้องการยื่นให้เด็กสาวไป ซึ่งส่วนมากเป็นของใช้ทำอาหารสำหรับเด็กโดยเฉพาะ เมื่อถึงเวลาวางพรานนาราก็ออกมาป้อนป้อนแกวโรงจอดรถเพื่อดูลู่อทาง แสร้งทำเป็นเก็บดอกไม้ใบหญ้าแล้วเอามาให้ลูกเล่นทำอาหารกัน เพราะคุณครูกลับไปแล้วลูกจึงมาติดหนึบอยู่กับแม่ไม่ยอมไปไหน

เมื่อเควินกลับมาเขาก็ถูกคนที่ไม่เมว่าตัวเองเป็นแม่ครัวตัวน้อยลากมานั่งข้างๆ แล้วยื่นถ้วยพลาสติกของเล่นใส่มือ

“เวนิสทำถ้วยเตี้ยให้คะ อร่อยนะ กินสิคะ”

“มันกินได้หรือครับ” เควินมองสิ่งที่อยู่ตรงหน้า แล้วยิ้มเจื่อนๆ

“กินได้ค่ะ เวนิสทำสุดฝีมือเลย” ยายหนูยืนยิ้มตามประสา แต่คำว่ากินได้นั้นคนละความหมายกับผู้ใหญ่ หากพรานนาราไม่สาธิต เควินคงกินมันเข้าไปแล้ว เพราะเขาเองไม่ถนัดเล่นอะไรแบบนี้ เขาโตมากับหุ่นยนต์

รถแข่งของเล่นแบบผู้ชายๆ

“อ่วยโย้เหมอะ” พอถามเสร็จยายหนูก็รีบลั่นคำตอบด้วยความตื่นเต้น
“อ่วยอ่วยครับ”

“ห้าสิบบาทค่ะ” ไม่พูดเปล่า มีน้อยๆ ยังยื่นมาตรงหน้าเขอีกต่างหาก
“อ้าว นี่กว่าจะทำให้แตกดีกินฟรีๆ”

สาวน้อยหัวเราะร่วนอารมณ์ดี เมื่อเห็นคนเป็นพ่อควักเงินจริงๆ ให้
ก็ตาโต รีบรับมายัดใส่กระเป๋าเสื้อ ก่อนจะวิ่งไปเล่นที่อื่นเพราะกลัวจะถูก
คุณแม่ขายึดเงินไป

“เวนิส เตียวลูก อู้ย!”

พราวนาราที่กำลังจะลุกตามลูกไป ลูกมีอ่อยๆ ดึงตัวเอาไว้โดยไม่ทัน
ตั้งตัว แล้วก็หล่นลงไปบนตักของเขา ลูกเขาก็อดรีดไว้อย่างแน่นหนา

“จะไปไหน”

“พราวจะตามไปดูลูกค่ะ”

“คนเต็มบ้าน ลูกไม่เป็นไรหรอก” เควินหอมแก้มเนียนเปล่งปลั่ง
ของเธอพอดีใหญ่ กลิ่นหอมอ่อนๆ ของเธอเหมือนสารเสพติดชนิดหนึ่ง
ที่เขาซักจะติดเข้าแล้ว

“อย่าค่ะ” พราวนารารีบห้ามเมื่อเขาเริ่มจะเกินเลย

“เอาไว้คืนนี้นะคะ คืนนี้พราวเอ่อ...พราวจะเอาใจพี่เควินทุกอย่างเลย”

“จริง?” ที่ถามเพราะเขาไม่มั่นใจว่าตัวเองหลุดไปหรือเปล่า

“ค่ะ” พราวนาราขยับยื่นยัน

“มีแผนอะไรอยู่ในใจไหม”

คนถูกมองด้วยแววตาไม่ไว้วางใจรีบส่ายหน้า แต่ต้องการเลี่ยงจาก
ตอนนี้เท่านั้น

“วันนี้ค่าธรรมเนียมมาหาพี่ที่บริษัท รู้ใช่ไหมว่าค่าธรรมเนียมทำอะไรกับ
ผู้หญิงคู่ขาของพี่บ้าง”

พราวนาราพยักหน้าแทนคำตอบ เพราะมีบางครั้งเธอถูกท่านบังคับ

ให้ร่วมมือด้วย เธอจึงรู้ว่าสำหรับใครบางคนนั้นคุณตาใจดีของเธอไม่ได้ใจดีอย่างที่เห็น ใจร้ายมากเสียด้วย

“ท่านคงระแคะระคายอะไรบางอย่าง ถ้าพราวไม่อยากเป็นหนึ่งในผู้หญิงดวงซวยเหล่านั้นก็เป็นเด็กดีอยู่แต่ในบ้านตามที่พี่สั่ง เพราะนอกจากเงินสีพี่ก็ไม่มีเวลาเหลือมากพอที่จะไปปกป้องใครได้อีกหรอกนะ”

เธอพยักหน้าอีกครั้งเข้าใจและเข้าใจไปพร้อมๆ กัน ไม่นั่นใจหรอกว่าเขาซู้หรือแค่เตือน แต่ที่แน่ๆ มันทำให้เธอยังอยากออกไปจากที่นี่โดยเร็วไปก่อนที่ความลับจะแตก เพราะวันเกิดของตาธรรมที่เธอรอคอยอาจจะไม่ได้ช่วยอะไร อาจจะทำให้เกิดหายนะกับชีวิตเธอก็ได้ แถมยังซ้ำเกินไปลำพังตัวเธอน่ะไม่เท่าไรหรอก แต่เธอกลัวผลกระทบไปถึงลูก

ทหลังจากเควินกลับไปนอนกับลูก พราวนาราก็นอนเงียบบๆ แม้จะเหนื่อยเพลียอ่อนแรงเพียงใดจากการที่ต้องรับมือกับบทรักอันเร่าร้อนและไม่ยอมจบง่ายๆ ของเขา แต่เธอก็พยายามฝืนตัวไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองหลับ พยายามครุ่นคิดถึงวิธีที่จะได้ออกไปจากที่นี่ ไปคนเดียววนะคงไม่ยากแต่นี้ต้องหอบลูกไปด้วย

“คุณพ่อคุณแม่ขาช่วยพราวให้ทำทุกอย่างสำเร็จด้วยนะคะ”

เมื่อใกล้ได้เวลาพราวนาราก็นอนมาที่ห้องของสองพ่อลูก ยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าเควินหลับสนิทเป็นไปตามแผนที่ตนคิดเอาไว้ ไม่เสียงแรงที่คำคืนที่ผ่านมาเธอคอยเอาใจเขา หลอกล่อเขาให้ใช้แรงมากกว่าปกติ เธอค่อยๆ ดึงร่างยายหนูออกมาจากท่อนแขนที่โอบกอด

“อ้อ...คุณแม่ขา”

“ซู้ว์...อย่างอ่อนแรงนะคะ”

“ไปไหนคะ” เสียงงัวเงียเอ่ยถามเบาๆ นัยน์ตานั้นเปิดลงเช่นเดิมแล้ว แล้วหลับต่อโดยไม่ได้รอฟังคำตอบจากปากแม่

ดูท่าว่าทุกอย่างจะเป็นใจให้พราวนาราเหลือเกิน คนขับรถเปิดรถทิ้ง

เอาไว้แล้วเดินหายไปด้านหลัง ชะเง้อตามจนรู้ว่าไปเข้าห้องน้ำโดยที่ยัง
เสียบกุญแจคาอยู่ เธอจึงรีบเอาลูกมาวางไว้เบาะหลังแล้วใช้ผ้าห่มคลุมทั้งตัว
เพื่อพรางสายตาคคนอื่น แต่แล้วเธอก็ต้องเหยียบเบรกด้วยความตกใจเมื่อ
ใครบางคนก้าวมายืนขวางด้านหน้าทั้งที่เหลืออีกเพียงนิดเดียวรถก็จะวิ่ง
ถึงประตูทางออก

“จะทำอะไรหรือพราว”

เสียงเก็ร็วกราดนั้นดังลึดลุดเข้ามา พราวนาราตัวสั่นด้วยความ
หวาดกลัว สายตาที่มองมาของเขาเต็มไปด้วยความโกรธ เพลิงโทสะในนั้น
แทบจะเผาเผาเธอให้มอดไหม้

“เปิดประตู!”

ยังไม่ทันจบคำตีด้วยซ้ำเขาก็กระชากมันเปิดเองไม่รู้ไปเอาเร็วแรง
มหาศาลมาจากที่ไหน ลูกน้อยถูกอุ้มหายเข้าไปในตัวบ้าน ส่วนเธอถูกฝ่ามือ
แกร่งลากมาที่ห้องทำงานของเขา เธอนึกว่าเขาจะต่อว่าหรือลงไม้ลงมือ
แต่เขากลับเอาแต่กอดอกมองเฉยๆ

“พราวขอโทษ” เป็นเธอที่ต้องเป็นฝ่ายเปิดปากพูดก่อน

“ถ้าจับไม่ได้ ถ้าไม่รู้ทัน พี่ก็คงไม่ได้ยินคำนี้จากปากพราวหรือกมั้ง
แก๊งกล้าดีนี่ สมกับเป็นเมียพี่เป็นแม่ของลูกสาวพี่จริงๆ เลยนะเนี่ย”

พราวนาราน้ำตารินกับคำประชดเสียดแทงใจนั้น

“พราวไม่อยากจะอยู่ที่นี้ พราวไม่อยากจะให้ใครรู้เรื่องของเร ไม่อยากจะ
ให้ใครรู้เรื่องของเวนีส พี่เควินก็รู้นี่คะว่าเพราะอะไร”

“นั่นหรือ นั่นก็อยู่ในนี้ทั้งวันแล้วกันนะพราว” ครั้งแรกเขาลงโทษเบา
ไป ครั้งนี้ก็ต้องเอาให้หนักขึ้น ไม่เช่นนั้นเธออาจคิดจะทำมันอีกรอบ

“พี่เควินคะ ไม่นะ ปล่อยพราวนะ” เพราะมัวแต่ก้มหน้าเซ็ดน้ำตา
แหกๆ ทำให้เธอถลามาที่ประตูไม่ทัน เขาชิงเธออีกแล้ว

“ถ้าไวยวายไม่หยุดก็อย่าหวังว่าจะได้ออกมาเจอหน้าลูกอีกนะพราว”
ถ้อยคำของเขาได้ผลพราวนาราไม่กล้าตะโกนเสียงดัง เธอลดเสียงลง

พยายามถามเขาว่าเขาจะขังเธอเอาไว้นานเท่าไร แต่ก็ไม่มีถ้อยคำใดๆ ตอบกลับมา ใจร้ายเหลือเกินเขาทิ้งเธอไปแล้ว ปล่อยให้เธอร้องไห้สะอื้นอยู่ลำพังจนผล็อยหลับไป มารู้ตัวอีกทีคือมีคนมาเขย่าปลุกให้ลุกมากินข้าว

“สายมากแล้ว กินอะไรหน่อยนะคะ” ป้าสงวนนั่นเอง หนึ่งในแม่บ้านผู้ใจดีของที่นี่

“เวนิสล่ะ เวนิสเป็นไงบ้าง ทำไมพราวไม่ได้ยินเสียงลูกเลยคะ ป้าหงวน”

“คุณหนูออกไปกับนายแล้วค่ะ”

“ไปไหน!” พราวนาราร้อนรนไปทั้งใจ กลัวเหลือเกินว่าเขาจะพรากลูกไปจากอกเธอ ไม่ยอมให้เธอได้เจอหน้าลูกอีก

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ”

“ขอโทรศัพท์ได้ไหมคะ ขอคุยกับพี่เควินหน่อย”

“ไม่ได้ค่ะ นายไม่ได้สั่งไว้” สงวนสีหน้าลำบากใจ เห็นใจคุณผู้หญิงตรงหน้าก็มากอยู่ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะนายของตนอาจจะไม่พอใจ

“แต่พราวเป็นห่วงลูก”

“คุณผู้หญิงขา ใจเย็นๆ เอะนะคะ คุณหนูไม่เป็นอะไรหรอก นายเป็นคุณพ่อ นายไม่ทำร้ายลูกหรอกค่ะ เลื่อนะต่อให้ร้ายยังไงก็ไม่กินลูกนะคะ” แม้สงวนจะปลอบโยนอย่างนี้ แต่พราวนาราก็ไม่สบายใจขึ้นเลย เธอคิดร้ายไปต่างๆ นานา นั่นทำให้เธอกินอะไรไม่ลง ไม่ยอมแตะแม้กระทั่งน้ำดื่ม ไม่ว่าจะกล่อมอย่างไรก็ช่าง

พราวนาราผืนร่างกายอันอ่อนนุชเพ็ชรสลวยน้อยจนผล็อยหลับไป รู้สึกตัวตื่นก็เมื่อมีใครบางคนทาบทัບร่างกายลงมา

“เป็นไง ลำนึกหรือยังคนเก่ง”

พอเห็นชัดว่าเป็นเควินน้ำตาก็ไหลรินออกมาไม่ขาดสาย

“พราวจะไม่ทำอีกแล้วค่ะ พราวไม่ทำอีกแล้ว”

“อ้าว ไม่เก่งแล้วหรือ” เควินทั้งขำทั้งเวทนา ผู้หญิงนี่เป็นอะไรกัน

อ่อนแอเสียจริง แค่เขาพาลูกออกไปเที่ยวเธอก็ทำเหมือนโลกจะแตก

“ร้องไห้ทำไมหนักหนา หยุุดได้แล้ว พี่ไม่ชอบ” น้ำเสียงของเขาอ่อนโยน โดยไม่รู้ตัว ก็มลงจับน้ำตาให้เธอเบาๆ ก่อนจะดึงร่างเธอมากอดไว้เฉยๆ แค่กอดเท่านั้นเพราะเขาก็เปลี่ยจนแทบหมดแรง กลางคืนคนเป็นแม่ สูดเอาพลังเข้าไปเกือบหมด กลางวันคนเป็นลูกก็ซนเกินใคร พาไปเที่ยว เหมือนพาไปออกรบ วิ่งวุ่นทั่วทั้งสวนสัตว์ ำแรงอย่าบอกใคร อย่ว่าแต่เขา เลยที่เหนื่อย บอด้การ์ดที่ไปด้วยก็ลั่นห้อยไปตามๆ กัน

